

APERITIFF

02 SÂMBĂȚĂ • 14 IUNIE • 2025

30-31 ENGLISH PAGES

MY LATE SUMMER FILMUL, OSCARUL ȘI MAREA

PUBLICAȚIE OFICIALĂ A TIFF ISSN 2784 - 3149 ISSN-L 2784 - 3149

Danis Tanović, regizorul bosniac premiat cu Oscar și Globul de Aur pentru cel mai bun film străin, aduce astă-seară în Piața Unirii cel mai nou film al său, *My Late Summer (Vara mea târzie)*, proiectat de la ora 21:45 în secțiunea Supernova. O poveste despre marea care devine un cadru al introspecției într-un paradis croat plin de umor și controversă.

▶
03
10
11

▶
04
05

Deschiderea TIFF.24

Florin Piersic aplaudat în picioare de mii de oameni în Piața Unirii – o imagine emblematică. Actorul a primit Premiul de Excelență de la Tudor Giurgiu, Președintele TIFF.

▶
10
11

Interviu cu regizorul Danis Tanović

Abia sosit la Cluj, Danis Tanović a vorbit pentru AperiTIFF despre rolul artistului în lume și temerile lui legate de direcția în care se îndreaptă societatea.

BILETE TIFF.24

VÂNZAREA BILETELOR

ON-LINE, pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, TIFF Official APP. Biletele cumpărate prin sistemul on-line sau direct prin aplicație se supun aceluiași reguli prezentate în politica oficială de bilete a festivalului. **DE LA CASIERIILE TIFF**, începând de luni, **9 iunie 2025: Cinema FLORIN PIERSC**, Piața Mihai Viteazul, nr. 11 / **Cinema VICTORIA**, B-dul Eroilor, nr. 51 / **Piața Unirii** iar **din 13 iunie** în: **Cinema ARTA**, str. Universității, nr. 3. Programul casierilor: **Luni, 9 iunie – joi, 12 iunie: 11:00 – 19:00; Vineri, 13 iunie – duminică, 22 iunie: 09:00 – 23:00.**

ATENȚIE!

Recomandăm **procurarea билетelor online**. Vor exista doar cinci puncte de vânzare a билетelor, la Cinema Florin Piersc, Cinema Victoria, Cinema Arta și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus. Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚUL BILETELOR

Bilet de intrare unic (valabil pentru o singură proiectie) pentru toate categoriile de spectatori: 28 lei.

Bilet matineu (valabil pentru proiectiile din intervalul orar 09.00 – 14.00): 25 lei

BILETE CU PREȚ SPECIAL

Bilet pentru proiectiile în aer liber: 25 lei

Bilet pentru **Gala de deschidere: 60 lei***

Bilet pentru **Ceremonia de închidere: 60 lei***

Bilet pentru **Concerte, cine-concerte: 50 lei***, excepție **Muzeul de Artă: 40 lei***

Bilet pentru **evenimentele Film Food: 300 lei***

Cine-concert Amadeus LIVE – Prețurile билетelor, în funcție de categorie*, sunt disponibile online pe tiff.eventbook.ro și bilete.ro.

Persoanele cu handicap beneficiază de bilete gratuite pentru maximum 5 proiectii, din aceeași zi, pe baza certificatului de încadrare în grad de handicap și a actului de identitate. Însotitorii persoanelor care necesită asistent personal vor beneficia, de asemenea, de bilete gratuite pentru aceleași proiectii.

ANULARE ȘI RAMBURSARE

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea билетelor doar în cazul în care proiectia este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro, tiff.eventbook.ro, respectiv www.bilete.ro pentru informații referitoare la reprogramarea proiectiilor. Contravaloarea билетelor nu se returnează în situația în care condițiile meteo se deteriorează după începerea proiectiei. De asemenea, nu se returnează contravaloarea билетelor nefolosite din pachetul de abonamente.

POLITICA DE ACCES

• **Accesul la eveniment** se face prin scanarea билетului, fie în format tipărit, fie electronic (pe dispozitive mobile). Accesul este permis doar pe baza unui bilet valabil pentru proiectia respectivă, cu excepția copiilor sub 3 ani care nu ocupă un loc individual.

• **Cu 5 minute înainte** de începerea oricărei proiectii, vor putea intra în sală și deținătorii de acreditări TIFF care nu au reușit să își procure **bilete de intrare**, în limita locurilor disponibile.

• **Locurile în sală sunt garantate** până cu 5 minute înainte de începerea proiectiei.

• **După începerea proiectiei, accesul în sală este interzis!**

• Locurile nu sunt alocate și pot fi ocupate la alegerea spectatorilor.

ATENȚIE: Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios. Vă recomandăm să consultați descrierea acestora în programul oficial înainte de achiziționarea билетelor.

• **Accesul cu animale de companie** nu este permis în incinta sălilor de cinema.

• **Consumul de băuturi și alimente din exterior** este interzis.

CONCERT

Concertul zilei la Muzeul de Artă

Cu o tradiție de peste un deceniu pe scena de rock alternativ din România, băieții de la Eyedrops vin la TIFF să ne ofere o inedită reverie experimentală.

Louisa Miclăuș

Trupa s-a înființat în 2012 și îi cuprinde pe Paul „Paicu” Manolescu, Radu Burcea, Silviu Ruta și Răzvan Anton. Au lansat piesele *Spre Soare, Prezent sau Bicicleta*, în prezent cu sute de mii de ascultări pe Spotify și YouTube.

Prima senzație care îți apare atunci când îi asculți se aseamănă cu nostalgia unui apus dezordonat de vară. Sinceritatea și se pliază pe suflet. Simbioza notelor și a versurilor îți pătrunde în măduvă. Nu că n-ar mai fi scris nimeni imnuri despre lume, iubire sau pierdere, dar cei de la Eyedrops fac cumva și resuscitează viața din tine. Acea viață pe care deseori nu ne-o permitem, nici tu, nici eu, ascunsă sub interminabilul zgomot cotidian.

Cu un început în limba engleză, trupa a ales să treacă în 2015 la limba maternă și și-a împărtășit sunetul celor patru albume peste tot prin România. Printre cele mai recente se numără *Găsit. Rătăcit. Regăsit. Pierdut.* (2023), o poveste scrisă acolo unde izbește inspirația cel mai bine – bucătării, mașini și camere de hotel – și *Viu* (2024), o întrebare existenți-

ală lansată la finalul anului trecut într-un turneu în zece orașe din țară.

Ce e de reținut despre Eyedrops? Că la fiecare *play* te vei trezi față în față cu realitatea. Nimic din ce lansează în lume nu este la întâmplare. Vor spune lucrurilor mai bune sau mai rele pe nume și le vor înșirui meticulos pe ritmuri indie, punk sau rock. Deschid al treilea ochi, suflul și orice altă parte din tine unde ai colecționat emoții și trăiri. Dacă vrei să descoperi pe ce s-a mai pus praful și să simți ceva bun, musai să ne vedem azi la Muzeul de Artă. **SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 19:00 / MUZEUL DE ARTĂ**

ÎN CAZ DE PLOAIE

Biletele cumpărate pentru proiectiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea.

• Proiecția zilnică a filmului din **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**, ora 21:45, va avea loc în aceeași seară la **Casa de Cultură a Studenților**, începând cu ora 23:00.

• Proiecția zilnică a filmului din **IULIUS PARC OPEN AIR** va avea loc în aceeași seară la **Cinema Mărăști**, începând cu ora 22:30.

• Proiecția zilnică a filmului de la **MUZEUL DE ARTĂ**, ora 21:30, va avea loc în aceeași seară la **Cercul Militar**, începând cu ora 23:15.

LOCAȚII

CINEMA FLORIN PIERSC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR, Piața Lucian Blaga, nr. 1-3
PIAȚA UNIRII OPEN AIR
CINEMA VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
CERCUL MILITAR, B-dul Eroilor, nr. 51 fără rampă de acces pentru persoanele cu dizabilități
CINEMA ARTA, str. Universității, nr. 3
UNIVERSITATEA SAPIENTIA, str. Calea Turzii, nr. 4 fără rampă de acces pentru persoanele cu dizabilități
IULIUS PARC OPEN AIR, str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53 B
MUZEUL DE ARTĂ, Piața Unirii, nr. 30
CINEMA DACIA, str. Bucegi, bl. A1
CINEMA MĂRĂȘTI, str. Aurel Vlaicu, nr. 3
CASTELUL BĂNFIY BONTIDA, DJ161, localitatea Bonțida
PARC POLIGON FLOREȘTI, strada Sub Cetate, nr. 13, Parcul Poligon, Florești
TEATRUL NAȚIONAL CLUJ-NAPOCA, Piața Ștefan cel Mare, nr. 2-4
ISSA RESORT, Aleea Durgăului nr. 6, Turda
BT ARENA, Aleea Stadionului nr. 4

Pentru orice alte informații sau neclarități, vă rugăm să ne contactați pe adresa de email ticketing@tiff.ro.

APERITIFF

Redactor-sef:
Dan Boicea

Redactor-sef adjuncț:
Laurențiu Parasciv

Editori:
Ion Indolean
Craița Nanu
Claudia Negrea
Vlad Marina
Oana Balaci
Sophia Blaga
Ruxandra
Predescu
Adda Mihăescu
Șerban Mark Pop
Mircea Laslo
Maria Măruță

Junior editori:
Anda Pășcută
Maria Barbu
David Seko
Anca Pastramă
Matei Filip
Tamara Văscu
Louisa Miclăuș

Graphic design:
Carmen Gociu
Gabi Bora
Vasile Pipas

Tipărit la: Garamond

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

SUPERNOVA

My Late Summer

Nu e prea târziu pentru
o vară ca pe vremuri

Șerban Mark Pop

În cel mai nou film al său, regizorul premiat la Oscar **Danis Tanović** reconstruiește atmosfera lăncezită și reconfortantă a copilăriei într-un paradis croat plin de umor și controversă.

Pe la mijlocul șederii ei pe insulița ascunsă din Croația, Maja (Anja Matković), protagonista filmului *My Late Summer*, spune că s-a maturizat prea repede și apreciază atunci când cineva încearcă să rămână copil. Căutarea pentru o copilărie întârziată stă la baza celei mai noi pelicule marca Danis Tanović, o schimbare drastică de macaz după o carieră înrădăcinată în thrillere și filme de război precum premiul *No Man's Land* (2001) și recentul *The Postcard Killings* (2020).

Demonstrând măiestria unui regizor premiat cu un Oscar și un Glob de Aur, Tanović elucidează însă o formulă proaspătă de *coming-of-age meets midlife crisis*, ce îmbibă obsesia costieră a lui Sorrentino cu un umor tăios și cinic, tipic balcanic. *My Late Summer* ne-o prezintă pe Maja, o protagonistă cu umor și forță dată de un condei feminin (Anja Matković semnează scenariul alături de Tanović și Nikola Kuprešanin). Lipsită de direcție la

treizeci de ani, Maja se întoarce pe insula tatălui ei pentru o moștenire.

Stațiunea de vară însoțită e departe de a fi idilică, aflată la limita dintre pitoresc și penibil – pe jumătate goală, pe jumătate în proces de renovare, cotoplită doar de primarul corupt și haios, Icho (Goran Navojec), un scriitor obosit pe nume Saša, vecinii descreierați și vacile lui Cehov, devorând vrute și nevrute. Colecția de personaje scoase din ruralitatea balcanică piperează un cadru adesea limitat la calofilism. Navojec, în special, captivează cu fiecare secundă pe ecran, amintind de primarul lui Nemescu din *California Dreamin'*: o contradicție de altruism performativ și frustrare cu tente autoritare.

Construind nu doar imagini demne de visare, ci și o narațiune molcomă, ce se unduiește și schimbă gradual dintr-o comedie cu tăiș politic, într-o romanță neașteptată și apoi într-o

dramă familială cu potențial criminal, Tanović surprinde perfect sentimentul unui copil ajuns la țară. Totul începe cu amuzament și distracție, apoi se înfiripă iubiri de scurtă durată, apoi se instaurează melancolia plecării. Vârsta Majei n-are de-a face – tot o vară copilărească e, deși una „întârziată”. Asemenea ei, oricât de mult am crește, tot tânjim după simplitatea unei

veri petrecute într-un spațiu familial și departe de agitația metropolitană. Ca norocul, *My Late Summer* este un panaceu perfect pentru această maladie a nostalgiei: puțin siropoasă, puțin acră, în întregime autentică.

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 21:45 /
PIAȚA UNIRII
SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 21:45 /
PARCUL POLIGON FLOREȘTI
DUMINICĂ, 15 Iunie, ORA 15:00 /
CINEMA VICTORIA

Deschiderea TIFF.24, o deschidere către cultură

David Seko, Șerban Mark Pop

Foto: Fred și Chris Nemeș

TIFF debutează în acest an cu aceeași mulțime de oameni pe care a reușit să o adune din toate colțurile lumii de-a lungul edițiilor sale, promițând din nou ceea ce l-a transformat într-un adevărat reper cultural: o selecție bogată de filme, întâlniri cu invitați de seamă și nelipsitul spirit contagios de sărbătoare cinematografică – un triumf al artei de care lumea contemporană are disperată nevoie. În acest registru au vorbit președintele festivalului, Tudor Giurgiu, care și-a exprimat bucuria de a vedea debutul unei noi ediții TIFF, mulțumindu-le tuturor celor care au făcut posibilă organizarea ei, cât și primarul Emil Boc. Acesta a subliniat importanța rezistenței prin cultură și nevoia de a continua să apărăm libertatea prin artă. La rândul său, a simțit nevoia să mulțumească celor care, prin vot, au făcut posibilă supraviețuirea culturii într-un regim democratic.

Nu degeaba dictatorilor le este frică în primul rând de actori, de poeți, de artiști. Nu poți să cenzurezi o memorie.

Într-o altă intervenție, Tudor Giurgiu a observat că deja se poate vorbi de o întreagă generație care a crescut cu festivalul din inima Clujului. Mihai Chirilov, directorul artistic al TIFF, a îndrumat spectatorii către primul număr al AperiTIFF-ului pentru deja tradiționalele recomandări din selecția festivalului, după care a introdus noua secțiune competitivă Teen Spirit, juriată de cincisprezece tineri – cel mai tânăr juriu din istoria festivalului. Drept cuvânt de despărțire, acesta a punctat *must-see*-ul ediției: filmul 1984, mai actual ca niciodată.

Pentru a aduce un prim elogiul lui Florin Piersic, laureatul primului Premiu de Excelență TIFF Legends, au fost invitate pe scenă Irina Margareta-Nistor și Corina Chiriac. Acestea au depănat întâmplări valoroase cu și despre marele actor, reafirmându-i locul de cinstă în canonul teatrului și filmului românesc. După un scurt concert marca Irina Rimes, actrița Rodica Mandache a vorbit de asemenea cu emoție despre Florin Piersic:

De câte ori mă gândesc la el, viața mea vibrează a cântec.

Marea actriță a fost urmată de cea mai recentă parteneră de scenă a celui care i-a interpretat pe Mărgelatu' și Pinte, Medeea Marinescu. Ea a amintit de rolurile emblematice ale lui Piersic:

Acest om e un univers cu mulți eroi. Fiecare dintre noi și-a ales un erou pe care l-a iubit.

Drept ultimă oprire înainte de apariția protagonistului serii, marele ecran din piață ne-a dezvăluit un elogiul al Annei Széles la adresa acesteia, moment urmat de un colaj cu multiplele transformări ale actoruluiameleon.

Fără alte introduceri, Florin Piersic a urcat pe scenă în fața publicului clujean, etalând încă o dată farmecul cu care a reușit să cucerească milioane de oameni de-a lungul timpului, punctând ghidus:

Nu vă supărați, vine Florin Piersic, care douăzeci și cinci, treizeci, patruzeci de ani v-a făcut numai bucurii pe ecran, în filme, în spectacole. Ce aplauze sunt alea?! Slăbuț!

Seara s-a încheiat cu *Christy*, un *coming of age* fermecător proiectat în prezența regizorului Brendan Canty și a câtorva dintre actori, care după film au interpretat și o piesă din acesta. Pentru cei care nu au mai prins bilet în piața devenită neîncăpătoare, *Christy* va urma să aibă premiera în cinematografe pe 12 septembrie, distribuit de Transilvania Film.

Foto: Fred și Chris Nemeș

The Rocky Horror Picture Show

Se ține bine la 50 de ani

Crăița Nanu

„O încercare forțată de parodie care eșuează. Mai mult obositoare decât șocantă.” (Monthly Film Bulletin, Marea Britanie). „Un gunoi kitsch.” (The New York Times). „O adunătură de părți care nu se potrivesc între ele și care generează un ansamblu ratat.” (Variety). Toate aceste citate sunt extrase din reacțiile la premiera filmului din 1975. *The Rocky Horror Picture Show* a fost inițial un imens eșec, lovindu-se de reticența criticilor și a publicului deopotrivă. Filmul a fost scos rapid din cinematografe după premieră și nimeni nu s-a așteptat ca el nu doar să revină, ci să rămână în atenția fanilor, cimentând noțiunea de **film cult**, 50 de ani and still counting.

Este explicabil de ce publicul din 1975 l-a respins.

Conservatorismul era la mare înălțime în acea perioadă, iar subiectele care tratau libertatea de gen și orientarea sexuală, ideea de androginitate sau bisexualitate abia ieșiseră la lumină și își făceau loc să fie mai întâi auzite și apoi înțelese. Iar *RHPS* se juca cu toate acestea în cel mai detașat mod cu putință, afișând nonșalant un protagonist egoist, ambivalent, mincinos, sadic și vindicativ care făcea paradă de toate astea pe tocuri, într-un corset strâmt, cu ruj strident pe buzele groase din care declama mândru că este un **dulce travestit din Transilvania transsexuală**. **Tim Curry** este marcant în acest rol, în același mod în care rolul l-a marcat pe el în memoria vizuală, dar mai ales afectivă a celor (mulți)

*I see you shiver with
antici... passion.*

care au citit în *RHPS* mesajul corect și fără perdea, unul care iată, rămâne valabil și astăzi: **nu te mulțumi cu visul, trăiește-l**.

Cu toate că vremurile s-au schimbat și, teoretic, înțelegem și știm mai multe, atât de multe încât ai zice că acest film ar putea să capete o dată de expirare, iată că ea nu se arată la orizont. Și poate că este din cauza faptului că unele mesaje, ambalate astfel încât să te salte din scaun sau să te îndemne să cânti odată cu ele, sunt valabile la orice vârstă, în orice colț al istoriei pe pământul ăsta. Și poate că Ebert, în cronică din 1975, avea un pic de dreptate: „*The Rocky Horror Picture Show*

ar fi, bănuiesc, mai distractiv dacă n-ar fi un film. Îi este locul pe scenă.” Criticul a dat doar două stele filmului, ceea ce i-a pecetluit soarta în cinematografe, pe zi. Pe noapte însă, lucrurile au stat complet altfel. *Rocky Horror*

Picture Show este până în ziua de azi un veteran al *midnight screening*-urilor, unde spectatorii vin costumați în personajele preferate, cântă și dansează odată cu ele, aruncă cu orez la secvența nunții (a doua, desigur) sau se împoașcă cu apă. Publicațiile vremii povestesc că, în primii ani, înainte ca administratorii sălilor să impună niște reguli de conduită, era un adevărat chin să faci curat după film.

RHPS este despre dorința de a fi exact ce-ți place, cum și cu cine îți place, totul pe o muzică ce dă dependență. Sub

coperta unui film de gen, ce parodiază horrorul camp, el spune povestea unui cuplu de proaspăt căsătoriți ce rămâne cu mașina în pană și se adăpostește, pe furtună, în cel mai apropiat castel (!!) din zonă. Acolo dau peste o mulțime pestriță, adunată în jurul unui matron *kinky*, care se preocupă să-i inițieze (cu sau fără știrea lor) în varii plăceri în timp ce-și definitivează invenția – un Frankenstein blond, musculos, a cărui singură treabă este să devină bărbat.

Dacă ai văzut deja filmul, știi ce ai de făcut la proiecție. Dacă alegi să te lași inițiat, Bonțida este locul perfect. Te așteptăm! **SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 21:30 / CASTELUL BANFFY BONȚIDA**

FĂRĂ LIMITĂ

Nici fiară nu există ce nu cunoaște milă

Richard al III-lea, o prințesă arabă

Oana Balaci

Proiectat în cadrul Berlinale Special în 2025 și nominalizat la German Film Awards pentru cea mai bună coloană sonoră, *Nici fiară nu există ce nu cunoaște milă* reimaginează piesa lui Shakespeare *Richard al III-lea* într-un context modern, cu refugiați arabi și relații amoroase între femei. Burhan Qurbani semnează regia, având două filme din portofoliu selectate la Berlinale, iar scenariul este scris în colaborare cu dramaturga Enis Maci.

După ce a pecetluit cu sânge pacea dintre clanurile arabe York și Lancaster, Rashida nu se mulțumește să devină mireasă pentru a uni

familiiile. Cea mai tânără fiică York vrea să fie regină peste lumea interlopă din Berlin și decide să facă orice îi stă în putință pentru a răsturna regulile patriarhatului. Ambițioasă și necruțătoare, protagonista mută războiul în propria familie. Dar conflictul este de fapt în ea însăși. Provine din copilărie, de când a fost martora bombelor ce i-au ras casa de pe fața Pământului. Și nici gloria, nici vreun statut nobil nu vor putea vindeca o rană atât de adâncă.

Împărțită pe mai multe capitole presărate cu referințe religioase, drama germană cu accente thriller îmbină filmul și artele spectacolului, adu-

când pe ecran tot ce e mai bun din amândouă. Camera dinamică oferă publicului perspective multiple asupra acțiunii și scenografiei. Replicile personajelor debordează de lirism încă de la început și interpretarea teatrală conferă producției un aer suprarealist. În schimb, decorul își pierde din veridicitate pe măsură ce Rashida alunecă tot mai mult pe panta distrugerii, până când nisipul și ceața o învăluie, iar ea ajunge să domnească peste un nimic asurzitor, potențat de sound design-ul realizat.

Clasica piesă shakespeariană devine astfel mai actuală ca oricând și filmul o folosește

Intrigi, trădări, crime, iubiri interzise, totul în numele puterii.

pentru a explora o traumă reală de care suferă milioane de oameni prinși fără acordul lor în vâltoarea războiului. Ura dă naștere doar la mai multă ură și în cele din urmă nu câștigă nimeni. Rămâne doar un deșert în lumina apusului de soare. Sau, cum afirmă protagonista, un orizont care se îndepărtează de fiecare dată când ne apropiem de el râvnind libertatea.

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 14:15 / CINEMA VICTORIA
DUMINICĂ, 22 Iunie, ORA 12:30 / CINEMA VICTORIA

THE ROCKY HORROR PICTURE SHOW

R. JIM SHARMAN, 1975

ABANDONEAZĂ-TE PLĂCERII ABSOLUTE!

WEEKEND
LA CASTEL
CONCERT & FILM

CASTELUL BÁNFFY BONȚIDA
SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, 19:30

BILETE PE: TIFF.EVENTBOOK.RO
TIFF OFFICIAL APP | **TIFF.R O**

50 DE ANI DE LA PREMIERĂ

PROIECȚII SPECIALE

Trilogia Sex-Love-Dreams

Complexitatea sentimentelor

Oana Balaci

În premieră în România se poate vedea pe marele ecran întreaga trilogie norvegiană *Sex-Love-Dreams*, care chestionează relațiile interumane și perspectivele multiple legate de sex, iubire și visuri. Toate cele trei filme ale regizorului și scenaristului Dag Johan Haugerud au fost lansate în 2024 și s-au bucurat de un succes răsunător atât în circuitul festivalier, cât și în afara lui. Ce leagă tripletul nu este un fir narativ sau personaje

Drama psihologică Sex a câștigat trei premii la Berlinale 2024

recurente, ci mai degrabă o coerență tematică, o explorare nuanțată a modului în care interacționăm unii cu ceilalți și cu noi înșine, prin intermediul unor personaje lipsite de orice prejudecată.

Filmul se concentrează pe cei doi colegi de muncă ce se confruntă cu probleme de identitate

legate de sexualitate și gen. Aflat în competiția pentru Leul de Aur la Festivalul Internațional de Film de la Veneția, *Love* urmărește o doctoriță și un asistent medical, amândoi cu probleme legate de disponibilitatea emoțională. Când se întâl-

nesc pe un feribot, ei încep să își pună întrebări cu privire la normele sociale și relațiile sexuale spontane. *Dreams* a primit Ursul de Aur la Berlin și prezintă procesul unei adolescente ce își descoperă fanteziile erotice și, cu ajutorul mamei și al bunicii, talentul la scris.

SEX

DUMINICĂ, 15 Iunie, ORA 21:00 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
DUMINICĂ, 22 Iunie, ORA 16:00 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

LOVE

MIERCURI, 18 Iunie, ORA 15:30 / CINEMA FLORIN PIERSC
DUMINICĂ, 22 Iunie, ORA 19:45 / CINEMA FLORIN PIERSC

PROIECȚII SPECIALE

Dreams – Jurnalul primei iubiri

Fantezii vs. realitate

Oana Balaci

Secretul nu mai poate fi ascuns. Nimic nu mai poate fi ca înainte.

Câștigător a trei premii la Berlinale, printre care și Ursul de Aur, *Dreams – Jurnalul primei iubiri* face parte din trilogia *Dreams-Sex-Love* a cineastului norvegian Dag Johan Haugerud, iar Ella Øverbye dă dovadă de o naturalețe surprinzătoare în primul ei rol principal. Drama psihologică în

tonuri cafenii o urmărește pe Johanne, o dansatoare adolescentă dintr-o familie înstărită, a cărei rutină de zi cu zi o obligă să își trăiască viața în nori, acolo unde fanteziile prind contur și totul este posibil.

Această stare de reverie se amplifică atunci când la clasa ei începe să predea

o profesoară pe nume Johanna. Eleva se îndrăgostește iremediabil și se apropie tacticos, atrasă ca de un magnet. Învățarea tricotatului devine scuză pentru a petrece timp împreună la ea acasă. Dar audiența află întreaga poveste fragmentat, narată retrospectiv de protagonistă sau citită de mama și bunica ei din paginile pe care le-a scris pentru a nu uita experiența. Când visul e împărtășit, se deschide Cutia Pandorei.

Ficțiunea se amestecă cu realitatea în volumul lui Johanne, astfel fiind lăsată o ambiguitate deliberată cu privire la veridicitatea întâmplărilor descrise. Dar ce rămâne neclar până la final este intenția profesoarei și nivelul ei de implicare

emoțională. Chiar dacă se abordează problematica abuzului, iar rolurile de victimă și agresor oscilează, nu acesta este obiectivul filmului. Nici acela de a prezenta o tânără derutată de realizarea că îi plac femeile – acest aspect nu e luat în calcul aproape deloc.

Cu o distribuție majoritar feminină, farmecul peliculei rezidă în felul în care portretizează femeile din generații diferite, fiecare cu propriile frici, regrete și dorințe. Dinamica dintre fiică, mamă și bunică se construiește prin dialogurile autentice, iar conflictele interioare asumate le transformă în personaje vulnerabile și sincere, cu care publicul poate rezona indiferent de gen sau ani de viață. Deși este un coming-of-age, *Dreams* vorbește despre autodescoperire la orice vârstă, pentru că formarea identității reprezintă un proces continuu, iar din ea fac parte realitatea și fanteziile deopotrivă.

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ORA 20:45 / CINEMA FLORIN PIERSC
SÂMBĂTĂ, 21 Iunie, ORA 18:30 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Zece filme de nota 10 în Piața Unirii

Nu ai apucat să vezi *Christy* la Gala de Deschidere? Sau vrei să re trăiești experiența vizionării sub cerul liber? Avem o veste bună: te poți bucura de proiecții speciale în fiecare seară, de la ora 21:45, pe cel mai mare ecran al festivalului.

Louisa Miclăuș

Fanfara

A stăzi vedem *Vara mea târzie* (*My Late Summer*, r. Danis Tanović, 2024), povestea unei tinere nevoite să își ches-
tioneze trecutul familial și

identitatea. Reluăm discuția despre relații duminică, la *Fanfara* (*En fanfare*, r. Emmanuel Courcol, 2024), un film înduioșător despre doi frați muzicieni. Luni, pe 16

ianie, intrăm în plină acțiune cu *Mohicanul* (*Le Mohican*, r. Frédéric Farrucci, 2024), o lec-
ție despre curaj și dreptate pe tărâmurile corsicane.

Bătrânețea nu este întotdeauna ușoară, iar moștenirile care o urmează nici atât – marți, pe 17, aflăm ce înseamnă să te războiești pentru banii părinților în *Thank You For Banking With Us* (r. Laila Abbas, 2024), iar miercuri vedem cum arată ce-
rul de un *Albastru infinit* (*The Blue Trail*, r. Gabriel Mascaro, 2025) într-un azil futurist. Revenim puțin cu picioare-
le pe pământ joi, pentru o

producție care ne va ține cu sufletul la gură – o misiune *Sub acoperire* (*La infiltrada*, r. Arantxa Echevarría, 2024) a unei polițiste de a se infiltra în rețele teroriste.

Te pregătim pentru ultimul weekend de festival cu o comedie romantică – pe 20 iunie ne dăm întâlnire *Eu, tu și cei din mintea noastră* (*FolleMente*, r. Paolo Genevese, 2025), iar sâmbătă facem o scurtă incursiune în trecut alături de *Radio Praga* (*Waves*, r. Jiří Mádľ, 2024), o mărturie despre adevă-
ruri periculoase și decizii complicate. Duminică, pe 22 iunie, închidem ediția de anul acesta cu *Sirât* (r. Oliver Laxe, 2025), film laureat la Cannes cu Premiul Juriului ex-aequo. ■

BILETELE pentru proiecții sunt disponibile la casieria din Piața Unirii, în TIFF App și pe tiff.ro.

groupama.ro
AloGroupama: 0374 110 110

Danis Tanović:

„Noi, ca artiști, trebuie să ne gândim la lume”

Proaspăt coborât din avionul către România, regizorul laureat al Premiului Oscar, Danis Tanović, a stat de vorbă cu mine despre cel mai recent film al său, *My Late Summer*, proiectul la care lucrează acum, dar și despre rolul artistului și temerile lui legate de direcția în care se îndreaptă această lume.

Șerban Mark Pop

Foto: Chris Nemeș

am făcut întâi *Ten in Half*, apoi a venit acest film și am continuat. Dar acum mă întorc cumva la temele mele obișnuite.

Legat de asta, scrieți un film despre războiul din Ucraina, nu-i așa? Vă simțiți în continuare atras de povești despre război?

Da. Tocmai am terminat scenariul așeară. Mi-a luat un an. Nu e despre război propriu-zis, ci despre faptul că simt că lumea merge într-o direcție foarte greșită. Cred că trebuie să ne regândim lumea. Mai ales pentru că vin pericole mari și oamenii poate nici nu sunt conștienți de ele. Practic, asistăm la o ascensiune a fascismului.

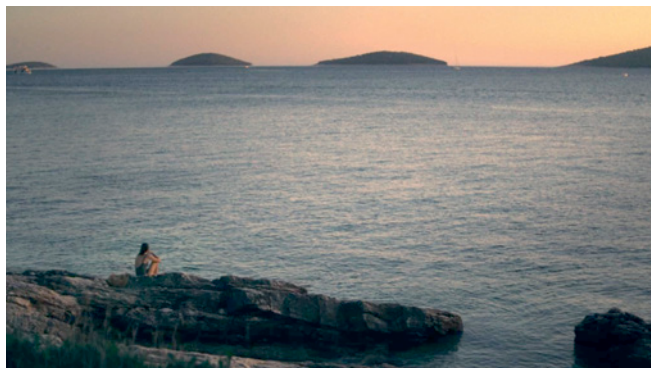
Ați menționat în interviuri anterioare că a fi regizor din Bosnia vine cu anumite așteptări – lumea presupune că veți face mereu filme despre război. Cum a luat naștere *My Late Summer* și care au fost dificultățile întâmpinate?

D.T.: Lucrasem deja cu Nikola [Kuprešanin] și Anja [Matković]. Anja, care este și actrița principală, a avut ideea de a scrie scenariul, l-au scris împreună și mi l-au trimis. L-am citit și am zis: „E interesant!”. M-au întrebat dacă vreau să-l regizez și am spus da. Am lucrat puțin la scenariu, am obținut banii și l-am filmat. A fost foarte simplu. **A fost ceva personal care v-a atras la proiect?**

Filmul pe care îl făcusem înainte a fost o comedie: *Ten in Half* (cunoscut și ca *Not So Friendly Neighborhood Affair*), un film bosniac. Totul era atât de gri, cu pandemia... A fost o perioadă destul de proastă pentru mine. Aveam nevoie de puțin aer proaspăt. Așa că

Cred că noi, ca artiști, trebuie să ne gândim la lume. Să o regândim. Poate că nu avem un răspuns, dar trebuie să continuăm să punem întrebările.

My Late Summer (2024)

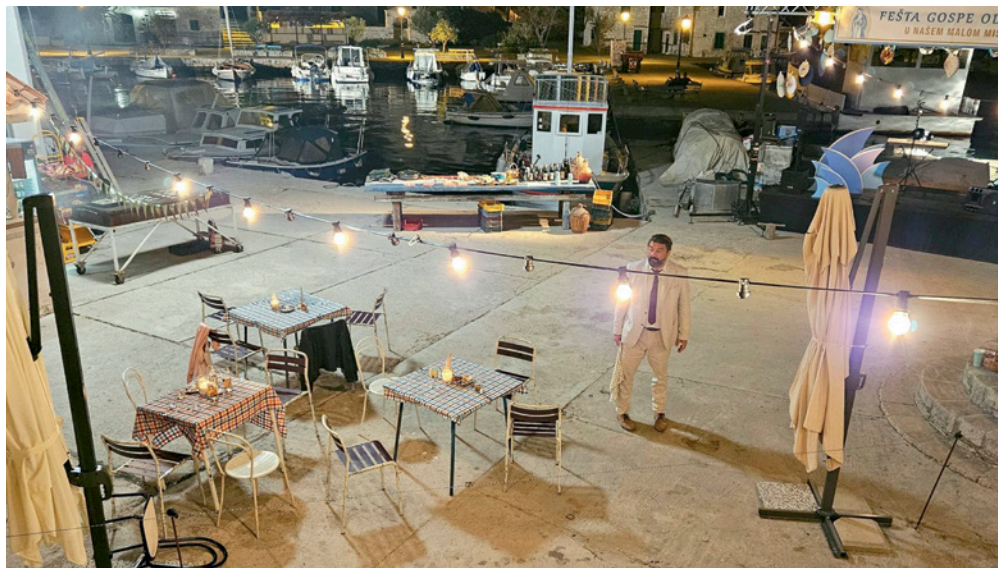
Ați spune că *My Late Summer* ridică astfel de întrebări? Dacă da, în ce fel?

Cred că filmul funcționează prin nostalgie. Îmi lipsesc acele vremuri. Atunci conta lucrurile. Tocmai spuneam cuiva cât de mult îmi place acum să fiu în Balcani. Când eram mai tânăr, voiam să plec în Franța, în Anglia, în Spania, în America, în

Japonia. Acum am 56 de ani și parcă îmi place tot mai mult aici. Nu suntem grozavi, suntem departe de a fi perfecți, dar există lucruri pe care le găsesc plăcute: familiile, vecinii, verii, obiceiurile, comunitatea. Comunitatea înseamnă totul. Un om singur nu este nimic. Asta e problema Vestului. Ni se spune că individualizarea e importantă – și este. Dar colectivitatea, cred eu, este mult mai importantă. Cred că toate ideile noastre mari, ideile umane, nu vin în apărarea individului, ci în apărarea colectivului, a societății.

Apropo de Vest și lecțiile lui. Ați locuit zece ani la Paris. Ce ar trebui să învățăm de la Vest?

Am locuit în Franța și acolo există ceva ce am putea învăța: relația lor cu cultura,

Goran Navojec în *My Late Summer* (2024)

să înțeleg. Apoi am venit cu povestea, pentru că mi s-a părut important să vorbim despre aceste lucruri. Când a început războiul în Bosnia, eram atras de ficțiune, de filme de lungmetraj,

Arta ar trebui tratată cu respect. Totul a devenit prea americanizat, în sensul că cei care fac bani decid ce se produce. Arta nu e despre bani, e despre a vorbi despre ceva ce consideri cu adevărat important.

My Late Summer (2024)

cu artistul și cu ceea ce reprezintă artistul. Uneori îl pun pe un pedestal prea sus, dar, doamne, ce bine e să simți că artiștii sunt apreciați pentru ceea ce fac! Cred că încă mai avem de învățat asta: importanța artistului în lumea de azi. Filmul la care lucrez acum, în Ucraina, nu are legătură cu banii. Am mers acolo pentru că am simțit că trebuie să merg, să văd ce se întâmplă,

de teatru. Apoi am început să filmez viața și am realizat cât de incredibilă este. Trebuie doar să fii acolo și să îndrepti camera. De aceea am făcut documentare mulți ani, pentru că poveștile se întâmplau în fața ochilor tăi. Trebuia doar să fii prezent și să le surprinzi.

În final, ediția din acest an a TIFF este centrată pe viitor. Imaginați-vă,

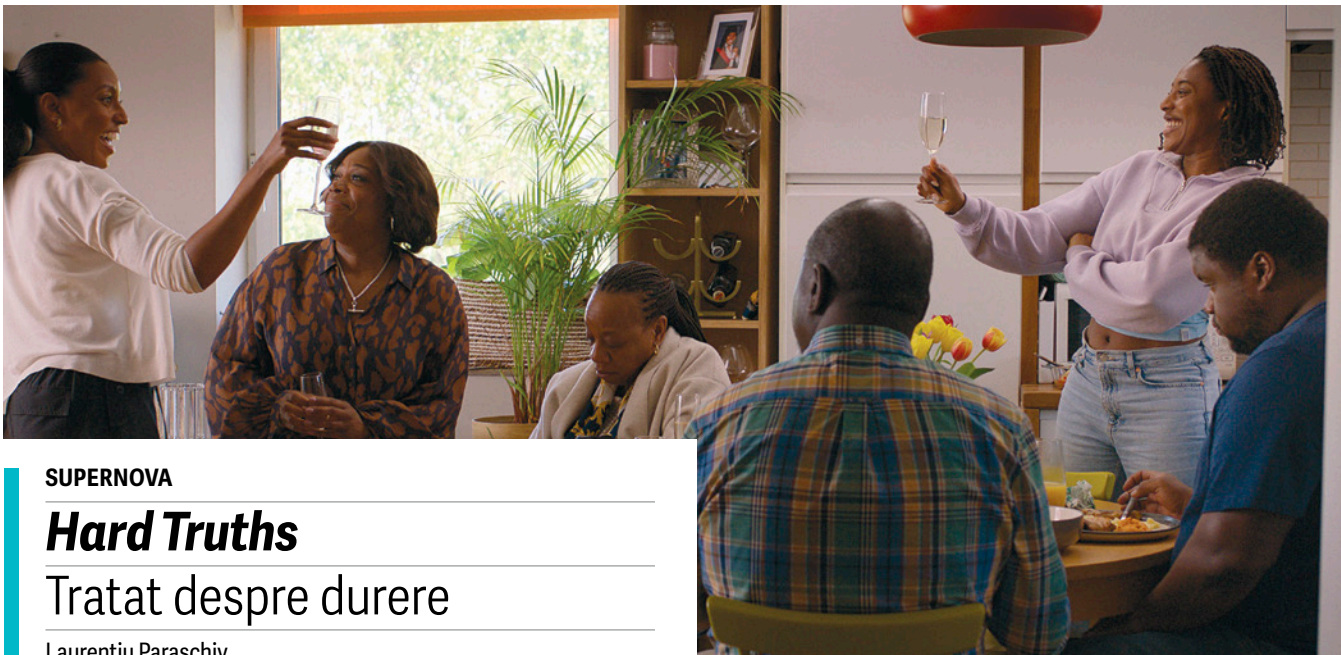
ca o inteligență artificială, cum va arăta lumea peste, să zicem, douăzeci și cinci de ani. Ce credeți?

O spun foarte simplu: vom primi ceea ce merităm. Atât. Putem visa, putem fi negativi, ne putem teme, putem face una sau alta. Dar, la final, vom primi ceea ce merităm. Asta e tot. Dar vă spun ceva. Când eram copil, în 1976, am luat un tren. Era cu aburi, iar fața mea era neagră de la

fum. Îmi amintesc că era un om care arunca cărbuni în foc. Doi ani mai târziu, totul era electric și omul acela a dispărut. Îi duce cu adevărat cineva dorul? Nu cred. Așa că, uneori, progresul este un lucru bun. Uneori suntem nostalgici pentru că lumea se schimbă, pentru că îmbătrânim și nu mai e ca înainte. Dar schimbarea poate fi și un lucru foarte, foarte bun. Depinde de noi. ■

Anja Matkovic în *My Late Summer* (2024)

SUPERNOVA

Hard Truths

Tratat despre durere

Laurențiu Paraschiv

După două filme de epocă

(Mr. Turner și Peterloo), Mike Leigh se întoarce la un setting contemporan pentru ultimul său lungmetraj, care îl reunește cu actrița Marianne Jean-Baptiste la aproape 30 de ani de la *Secret and Lies*.

Hard Truths este povestea unei femei care a fost atât de puternic rănită în viață încât nu știe decât cum să rănească la rândul său pe alții. Pansy (Jean-Baptiste) își urăște fățiș familia și își canalizează furia când împotriva soțului Curtley (David Webber), pe care în mod clar nu-l mai iubește, dacă a făcut-o vreodată, când împotriva fiului Moses (Tuwaine Barrett) care, în ochii ei, nu are nicio ambiție în viață și doar „putrezește” în pat – nu că ar asculta vreodată ce are de zis. Țipă la el când lasă vasele nespălate sau nu-și aruncă imediat gunoaiile, pentru că are o problemă și cu curățenia, pe care o execută constant și cu o precizie clinică. Viața plină de frustrări și casa sterilă contrastează cu cele ale surorii Chantelle (Michele Austin), care se distrează alături de cele două fiice adulte, dansând împreună

și împărțându-și secretele într-un adevărat cămin, nu în vitrina unui magazin de mobilă.

Mai bine de jumătate de film, Pansy e o doamnă Scrooge la lucru: tot universul complotază împotriva ei, iar ea îl plătește cu o aceeași monedă. Ca o adevărată Karen, e agresivă

și urlă fără motiv la toată lumea, de la doctorii care nu vor decât să o ajute să se facă bine la casiera de la supermarket care nu își face decât treaba. Lucrurile se schimbă însă atunci când sora ei, singura care încă nu

Tragicomedia lui Mike Leigh despre oameni răniți care rănesc alți oameni te va face, pe rând, să râzi și să plângi.

a renunțat să mai speră că se poate schimba, o scoate din casă de Ziua Mamei pentru a vizita mormântul mamei lor. De aici încolo, se așterne liniștea: cuvintele nu mai ies

mizantropă, pe alocuri chiar enervant de ascultat, se transformă într-un studiu emoționant al traumei, depresiei și regretului.

Jean-Baptiste e o adevărată forță la ambele capete ale spectrului, și alături de Leigh reușește să găsească neașteptat de multă compasiune pentru o persoană care se află în plin război cu întreaga lumea. „Nu te înțeleg, dar te iubesc”, îi spune la un moment dat Chantelle, și în final, în acea privire prăbușită într-un ocean de durere, te lovește: empatizezi cu Pansy mai mult

decât cu cei pe care i-a rănit. Pentru că mai mult decât cu ceilalți, Pansy e în război cu sine însuși.

SÂMBĂTĂ, 14 IUNIE, ORA 16:00 / CINEMA FLORIN PIERSC
VINERI, 20 IUNIE, ORA 14:00 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

val-vârtej din gura lui Pansy. Femeia care nu se mai oprea din vorbit atunci când simțea întreaga lumea împotriva ei nu găsește cuvintele să-și exprime tristețea. Cortina cade și ce începuse ca o comedie cu o protagonistă

Ciro Guerra

Paula Vaccaro

Fabrice du Welz

Bogdan Mureșanu

Agustina Chiarino

JURIUL COMPETIȚIEI OFICIALE

Juriul care va selecta câștigătorul competiției oficiale de anul acesta reunește o diversitate importantă de cinești de pe două continente.

Louisa Miclăuș

Ciro Guerra

Figură semnificativă a cinematografiei columbiene, Guerra a regizat numeroase producții acclamate la nivel internațional. În 2015 a câștigat premiul Art Cinema Award la Cannes pentru *Embrace of the Serpent*, film nominalizat un an mai târziu la Premiile Oscar, în categoria Cel mai bun film internațional.

Paula Vaccaro

este producătoare, scenaristă și jurnalistă cu o experiență de peste două decenii și cu numeroase colaborări cu nume sonore din lumea filmului. Este dublă laureată la Veneția: în 2016 pentru *On the Milky Road*, regizat de Emir Kusturica, și în 2020 pentru *Listen*.

Fabrice du Welz

Cunoscut regizor belgian, Welz s-a bucurat de un succes considerabil la unele din cele mai importante festivaluri pentru producții precum *Calvaire* sau *Maldoror*. Este realizatorul programului *Home Cinéma*, pe care îl găzduiește din propria sufragerie și care include interviuri cu cinești internaționali.

Bogdan Mureșanu

este regizor, scenarist și producător. A fost premiat de Academia Europeană de Film în 2019 pentru scurtmetrajul *Cadoul de Crăciun*, iar în 2024 a câștigat marele premiu al secțiunii Orizzonti de la Veneția pentru *Anul nou care n-a fost*, debutul său în lungmetraj.

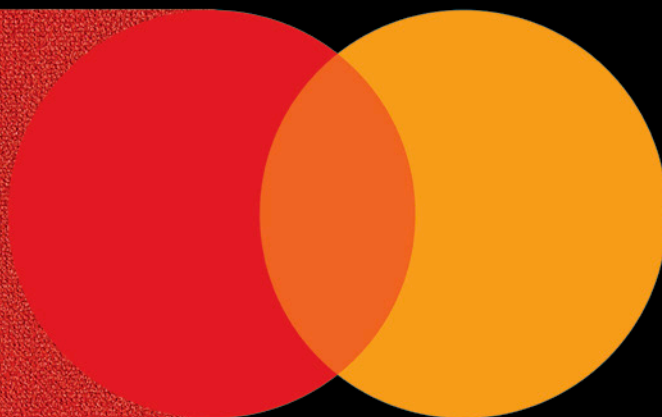
Agustina Chiarino

este o renumită producătoare latino-americană, ce are în portofoliu peste 15 lungmetraje și 100 de premii la festivaluri de prestigiu. Din 2007 este producător executiv și partener al Control Z Films, o companie ce produce și lansează filme în Uruguay.

PARTENER OFICIAL

Un covor roșu care
întâmpină orice viziune
artistică: **priceless**

10 pentru FILM la TIFF, 2025

Ionuț Cornilă: „Am fascinația de a înțelege resorturile a ceea ce pare de neînțeles”

10 actori de teatru sunt prezentați anual, în cadrul **TIFF**, profesioniștilor din lumea filmului și publicului. Programul **10 pentru FILM la TIFF** își propune să promoveze figuri noi în filmul românesc și îi vizează pe actorii care nu au avut până acum șansa afirmării în cinema.

Interviu de Ada Lupu

Cei 10 selectați pentru ediția a 14-a a programului sunt: Smaranda Caragea, Eduard Chimac, Dan Pughineanu, Cătălina Romanet, Ana Udriou (București), Ionuț Cornilă (Iași), Sebastian Marina (Sf. Gheorghe), Alina Mișoc (Cluj), Oana Mogoș (Galați), Dorottya Nagy (Târgu-Mureș).

Ionuț Cornilă (41 ani) este unul dintre actorii importanți ai Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, unde a interpretat peste 50 de roluri. A lucrat cu regizori ca Radu Afrim, Silviu Purcărete, Vlad Massaci, Alexandru Dabija, Claudiu Goga, în spectacole cu multiple nominalizări la Premiile UNITER. Actrița Ada Lupu spune că poveștile lui capătă nuanțe noi, chiar și când le știi pe de rost, așa că i-a pus câteva întrebări:

Te-am văzut filmând dimineața în Chișinău și jucând seara pe scena Naționalului ieșean sau în spectacole independente. Cum reușești?

N-o simt ca pe-o corvoadă. Când ești foarte pasionat de ceea ce faci și te interesează foarte tare, nu simți că ai face un efort, ci ești foarte bucuros că ai șansa să cunoști oameni noi, să faci parte din proiecte. [...] Pentru că avem șansa, avem norocul să facem ceea ce ne place și ceea ce iubim. Așa că, făcând ceea ce ne place, practic nu suntem obligați să muncim nici o oră în viața noastră.

Foto: Sabina Costinel

Lucrăm cu mintea și cu sufletul, iar acestea ți le cultivi îmbogățindu-ți constant bagajul de cunoștințe și explorând emoții.

Entuziasmul, înțeleg, te alimentează permanent.

Foarte mult! Și eu, fiind un om foarte entuziast și destul de ușor entuziasmabil, mă bucur foarte tare că în toți anii ăștia nu m-au părăsit entuziasmul și pasiunea. În momentul în care am fost absolut convins că actorie vreau să fac în viață, entuziasmul a atins cote maxime și încă se menține acolo.

Visezi uneori la întâlniri miraculoase, precum cele ale actorilor americani care au fost „rocolați” în filme de pe stradă sau dintr-o cafenea?

Cred că mulți dintre noi visăm, cel puțin la început de drum, să avem parte de niște întâlniri care să ne schimbe viața într-un timp scurt. [...] Cine știe? Dar e foarte satisfăcător să ie

un casting și să simți că ești cumva validat și apreciat. [...] Primul meu contact cu camera a fost din pură întâmplare, întâlnindu-mă cu un tânăr IT-ist, Octav Chelaru, care, între timp, a ajuns regizor, și chiar unul foarte bun (după părerea mea). Lucrând la scurtmetraje învățam unul de la altul, din lucrul concret cu camera. Sunt, până la urmă două meserii: chiar dacă e aceeași profesie, actoria de teatru și actoria de film se diferențiază din destul de multe puncte de vedere. [...] Am lucrat apoi la trei proiecte cu Igor Cobileanski și am învățat cu el cât n-aș fi învățat, probabil, în luni de zile de studiu. În momentul în care întâlnești un om care să aibă răbdare cu tine, să-ți explice, să lucreze pe actorie extrem de consistent, e minunat. Cu Igor lucrurile s-au întâmplat foarte organic. Un regizor care stă mult de vorbă despre personaj, care îți explică foarte precis ce vrea de la tine, asta-i minunat și un mare noroc.

Ești un actor disciplinat?

Da! Îmi place disciplina și-mi place să construiesc pas cu pas până ajung la o formă finală. Și cred că disciplina îți scurtează sau îți eficientizează drumul spre un personaj. În lipsa ei te poți pierde în tot felul de detalii inutile. Matematica mi-a structurat gândirea, m-a educat în a-mi controla concentrarea și m-a forțat să apelez mai des la rațional, reușind, astfel, să nu mă las condus doar de partea mai visătoare (chiar lunatică i-aș putea spune) a personalității mele. ■

Scanează QR code-ul pentru interviul integral cu Ionuț Cornilă pe LiterNet.ro:

COMPETIȚIE

Păunul

Rent a human

Vlad Marina

„Interacțiunile sociale pot fi atât de incomode uneori!”

Cine nu s-a săturat de teama că va lăsa o impresie proastă? Sau că va fi judecat/ă de ceilalți pentru un aspect al vieții sale care nu corespunde așteptărilor standard? Când toți ceilalți – judecând după instagramuri, cel puțin – par să corespundă atât de bine. Ei bine, există o soluție. Pe vremuri, confortul și eficiența însemnau obiecte care ne scot din belele și ne fac să ne simțim mai bine. Astăzi, avem oameni pentru asta!”

Mai în glumă, mai în serios, cam așa ar putea suna și ad-ul de la Good Company,

Chipeș, manierat și perfect lipsit de suflet, sau despre distopia (și țeapa) promisiunii că le-am putea optimiza pe toate.

firma de închiriat actori sociali pentru situații dificile din filmul de debut al lui Bernhard Wenger. Patronul său, Matthias (Albrecht Schuch), este un tânăr ultra-prezentabil care se descurcă bine și în rolurile pentru care este contractat (amic intelectual, fiu iubitor, tată

aviator, soț rău etc.), și în viața personală (casă smart, relație frumoasă). Până când, în mod previzibil, nu se mai descurcă, și pe masca perfecțiunii apar crăpăturile.

Ce altceva se mai întâmplă atunci? Tot felul de neplăceri. Stânjeneală, certuri, încurcături care se întorc sub formă de gânduri intruzive. Amar. Satiră exce-

lentă pe axa Yorgos Lanthimos-Ruben Östlund. Dar se mai întâmplă și că Matthias începe să arate, într-un final, a om. Ironia e că, la cât de eficientă s-a făcut Viața™ oricum, nu e sigur că mai are cine să se prindă.

SÂMBĂTĂ, 14 IUNIE, ORA 19:45 / CINEMA VICTORIA
LUNI, 16 IUNIE, ORA 15:15 / CINEMA VICTORIA

TOMORROW IS FEAR

The House With No Address

Ordine, dar fără oameni

Ion Indolean

Într-o distopie care amintește de Equilibrium sau Minority Report, emoțiile sunt suspecte, trecutul poate fi șters cu totul, iar cei care se abat de la normă sunt repede anulați – din sistem și din amintirea celorlalți. Este o lume în care totul e controlat, reglementat, eficient.

Dar când un detaliu personal îi scoate roțițele din ax și îl obligă să se întrebe dacă mai crede în valorile pe care le-a aplicat, fără greș, o viață întreagă, pentru Alper (Boran Kuzum) începe atât o pornire pentru revoltă, cât și o zbatere pentru înțelegere. Avem în față o distopie a reflecției, nu a exploziei.

Filmul, îngrijit vizual, cu o imagine rece, compusă clar, fără abuz de efecte, construiește tablouri memorabile. Cea mai puternică scenă vine discret: o masă între tată și fiu, încărcată de o emoție bine ținută în frâu, în jurul unei absențe care devine imposibil de ignorat. Tocmai aici începe fisura: nu poți să elimini un om doar din registrul digital. Trecutul e încă acolo, în plăcile de vinil, în gesturi, în memorie.

Filmul regizoarei Hatice Aşkin pornește de la o întrebare apăsătoare: ce se întâmplă când un sistem perfect se lovește de o fisură umană?

Actorii joacă din interior, fără emfază, susținând o poveste care nu urlă, dar apasă. *The House With No Address* nu oferă soluții, ci fisuri – e un proiect manifest, care ne trage de mână și ne întreabă: dacă, mâine, cineva ar decide

că nu ai existat, ce ar mai rămâne din tine?

SÂMBĂTĂ, 14 IUNIE, ORA 18:15 / CERCUL MILITAR
DOMINICĂ, 15 IUNIE, ORA 14:45 / UNIVERSITATEA SAPIENTIA

Focus Estonia

De la realism social la S.F.-uri excentrice

Cu o industrie mică și cu puține filme canonice, Estonia se remarcă printr-o diversitate uimitoare în ceea ce privește stilurile și subiectele explorate – de la povești înduioșătoare care ne pun în fața unor realități sociale, la comedii absurde care au primit statutul de film cult, semn că regizorii estonieni nu se împotmolesc în convenții.

Claudia Negrea

resc un protagonist care trece printr-o serie de evenimente neobișnuite: pierderea unor amintiri după o lovitură, urmată de întoarcerea pe Pământ dintr-o aventură extraterestră. Poveștile parodiază societatea contemporană privită prin ochii oarecum naivi ai eroului. Cu *Viață și iubire* (2024), debutul regizoarei Helen Takkin, pătrundem din nou în realism, urmărind povestea unei tinere scriitoa-

TIFF aduce anul acesta în prim-plan o varietate de filme estoniene care ne merită curiozitatea și atenția chiar și după un scurt scroll prin posterele producțiilor selectate. *O femeie pregătește sauna* (r. Arvo Kruusemet, 1979) prezintă drama unei femei a cărei sarcină este să încălzească sauna companiei pentru câțiva vizitatori străini. *O urmă de speranță* (r. Leida Laius, Arvo Iho, 1985) e unul dintre filmele etalon ale cinemaului estonian, abordând un subiect dur, explorat într-o cheie naturalistă: protagonista se confruntă cu realitățile brutale ale unui orfelinat sovietic după moartea mamei și abandonarea de către tatăl vicios.

Alien 2 – Întoarcerea lui Vadis, r. Rasmus Merivoo

care locuiesc în aceeași clădire din Tallinn. Umorul devine din ce în ce mai prezent pe măsură ce înaintăm în istoria cinemaului estonian: *Gaura*

călugăr ortodox – un mash-up de genuri cinematografice plin de umor subversiv care atinge și teme spirituale. Filmul care a avut premiera la Locarno în 2023 va fi proiectat la Bonțida în cadrul Weekendului la Castel. Alte două producții ale lui Sarnet pot fi vizionate în cadrul secțiunii 3x3: *Idiotul* (2011) și *Noiembrie* (2017).

Tot într-o cheie supranaturală, scurtmetrajul *Alien – Evadarea lui Vadis* (2006) și continuarea acestuia, lungmetrajul *Alien 2 – Întoarcerea lui Vadis* (2024), de Rasmus Merivoo, urmă-

re care, în anii '30, se angajează ca menajeră pentru un editor cu care va începe o relație tulburătoare. *Aurora* (r. Rain Tolk, Anders Maimik, 2025) explorează relația extraconjugală a protagonistei aflate într-o perioadă de criză care îi va schimba viața.

Focus Estonia propune o varietate de filme atent selecționate care vor satisface atât nostalgicii doritori de un film clasic, cât și publicul în căutarea unor abordări mai proaspete. Cert e că această selecție de filme ne va stârni cu siguranță (dacă nu au făcut-o deja) interesul față

de cinemaul estonian!

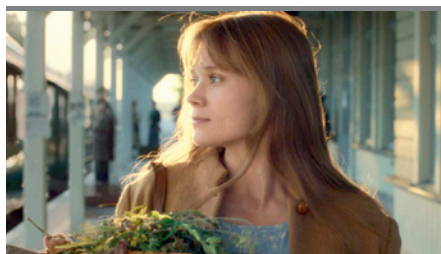
Focusul Estonia este prezentat cu sprijinul Ambasadei Estoniei în România și Estonian Film Institute. ■

Balul de toamnă, r. Veiko Õunpuu

Balul de toamnă (r. Veiko Õunpuu, 2007) este filmul câștigător al celei mai importante distincții primite de un film estonian: premiul secțiunii Orizont la Festivalul de Film de la Veneția. Debutul în lungmetraj al lui Õunpuu este o dramă presărată cu note de umor despre singurătatea a șase personaje

neagră, comedia S.F. a regizoarei Moonika Siimets e un triptic care prezintă felurile în care sunt afectate viețile unor personaje martore ale unei invazii extraterestre, iar *Lupta invizibilă* (r. Rainer Sarnet, 2023) duce absurdul mai departe. Este poveste despre un soldat care ajunge să învețe kung-fu de la un

Viață și iubire, r. Helen Takkin

COMPETIȚIE

To a Land Unknown

Ce e dincolo de visul occidental

Ion Indolean

Doi refugiați palestinieni, Chatila și Reda,

trăiesc la marginea Atenei, pe muchia subzistenței și a ilegalității, cu ochii la nordul Europei. Visul occidental e aici, ca în atâtea alte povești, catalizatorul tensiunii. Dar regizorul Mahdi Fleifel – format în Europa, dar cu rădăcini în experiența directă a migrației – schimbă direcția: nu ne arată o poveste de speranță, ci una centrată în jurul dezumanizării treptate. Chatila e carismatic, inteligent, dar și manipulator și cinic.

Un drum spre nordul promis se frânge între un pașaport fals și un copil abandonat.

E gata să calce peste orice pentru a-și atinge scopul: de la trădarea prietenului la exploatarea unui copil. În jurul său, personajele se sting sau dispar, exact ca într-o lume în care nu mai poți păstra nimic, nici măcar propria umanitate.

Filmat poetic, dar cu un ochi necruțător, *To a Land Unknown* pune întrebarea esențială: ce mai înseamnă să supraviețuiești când totul în jurul tău – locul, statutul, trecutul – a fost deja pierdut? Ajunși aici dintr-o Palestină distrusă, ei nu văd luminița de la capătul unui

tunel care te poate distruge. Nu. De fapt, care sigur te va distruge. Ce rămâne din tine când visul de a evada devine o luptă în care ești nevoit să-ți anulezi conștiința?

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ora 17:30 / CINEMA VICTORIA
JOI, 19 Iunie, ora 10:00 / CINEMA VICTORIA

COMPETIȚIE

Rains Over Babel

Fantasy de Columbia

Crăița Nanu

Cel mai colorat, antrenant, amețitor

titlu din competiție, *Rains Over Babel* nu este deloc nerușinat, deși pledează cu toată dezinvoltura pentru dreptul de a fi. În schimb pastişează fără complexe titluri notorii de serioase, precum *Infernul* lui Dante, unele recente, dar proaspăt „cancelate”, cum ar fi *American Gods* al lui Neil Gaiman, sau clasice *feel-good-look-better* ca *Angels in America*. Toate, aseasonate cu un strop de BDSM, ceva supradoze, mult punk după față-port-decor, și o coloană sonoră balcanico-latino pe care ori o ții în piept să-și facă efectul, ori o exorciizezi prin dans. Alegerea oricum a fost deja luată.

„Zei știu mai bine ce trebuie făcut” – aceasta e concluzia poveștii tricefale, ghidată de un barman păstrător de talismane, care se știe cu Moartea, dar nu se amestecă în treaba ei. Babel e crâșma dintre lumi, unde, într-o singură noapte bântuită de dispariția solistului El Callegueso, se joacă cărți pe decenii de viață, se produce un *coming out* emoționant, se redescoperă și absolvă o iubire veche, se iartă, se renegociază destine – totul cu energia și deschiderea

Debutul regizoarei Gala del Sol e un amor multicolor la granița dintre lumi.

caracteristică celor care cred că, fără inocență, păcatul nu ar fi putut exista.

Rains Over Babel este o poveste veche de când lumea, spusă din nou cu curaj și claritate, cu un mesaj de o frumusețe dezarmantă – unul care merită mereu reamintit. Întocmai ca îngerul care apare exact atunci când e nevoie de el și spune, fără cuvinte: „În ochii Domnului suntem toți egali. Domnul nu face diferențe.”

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ora 22:30 / CINEMA VICTORIA
LUNI, 16 Iunie, ora 17:30 / CINEMA VICTORIA

Tu ești lumea mea

O comedie neagră ca spațiul cosmic

Mircea Laslo

Andriy Melnyk (Volo-dymyr Kracvhuc) este un om obișnuit cu un „job murdar care ține planeta curată”: transportă containere cu deșeuri radioactive pe care le aruncă pe Calisto, satelitul lui Jupiter. Călătoriile sunt lungi, iar singurul său companion este robotul Max, care dereticează prin navă și caută ocazii să spună glume proaste. După ce Pământul explodează, Andriy se crede ultimul om rămas în univers, pe o navă avariată, cu nimic de pierdut, nimic de făcut, nimic de câștigat. Își petrece timpul jucându-se de-a

DJ-ul, transmite muzică în vid și își ia sie însuși interviuri. Până când Catherine (Alexia Depicker) îi răspunde prin radio, sechestrată pe o stație orbitală în jurul lui Saturn. Urmează o poveste de dragoste de la capătul lumii, pe cât de improbabilă, pe atât de inevitabilă.

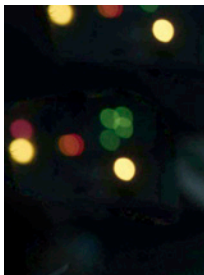
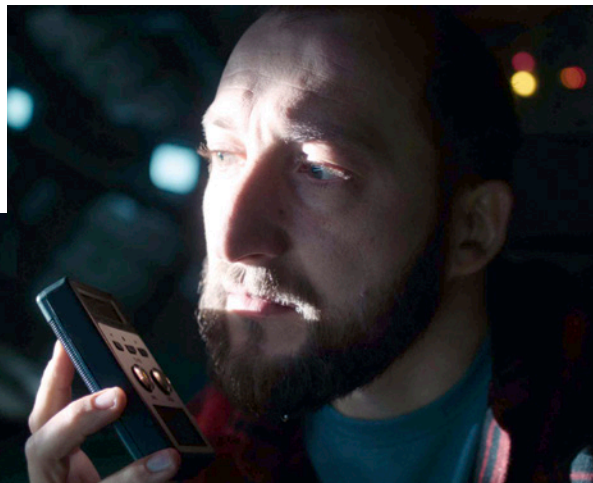
Regizorul și scenaristul ucrainean Pavlo Ostrikov propune un film plin de acel umor negru est-european

inimitabil, care atinge în fond o suită de aspecte

fundamentale ale experienței umane – singurătatea, dragostea, amărăciunea, speranța. Personajele sunt prinse într-o situație complet nefirească, care însă nu face decât ca reacțiile și comportamentele lor profund omenești (de la înfulecarea excesivă, la flirturile stângace) să aibă cu atât mai mult impact emoțional. Tu ești

lumea mea răspunde credibil și înduioșător la întrebarea „dacă ultimul om din univers n-ar fi un geniu sau vreun super-erou, ci un individ ca oricare altul, ursuz și cam tăntălău?” Și totuși, romanticismul moare ultimul...

SÂMBĂTĂ, 14 IUNIE, ORA 21:45 / IULIUS PARC OPEN AIR
DUMINICĂ, 15 IUNIE, ORA 12:15 / UNIVERSITATEA SAPIENTIA

Un camionagiu spațial rămâne ultimul om din lume după ce Pământul explodează. Apoi, primește un mesaj radio.

i'm lovin' it

pauza de film cu un McPuisor. Gustul care face fiecare scenă mai bună.

McDonald's | **30 de ani în România**

* Film nerecomandat minorilor / This film is not suitable for children.

CINEMA FLORIN PIERCIC 13:00 SUPERNOVA Ultimele zile ale lui Quisling (Quisling: The Final Days) 146' / Erik Poppe / Norvegia 16:00 SUPERNOVA Adevăruri grele (Hard Truths) 97' / Mike Leigh / Marea Britanie, Spania 18:00 CLOSE UP: BELA TARR Omul din Londra (The Man from London) 139' / Béla Tarr / Ungaria, Franța, Germania 20:45 PROiecții SPECIALE Jurnalul primei iubiri (Dreams (Sex Love)) 110' / Daug Johan Haugerund / Norvegia	22:00 COMPETIȚIE Plouă peste Babel (Rains Over Babel) 113' / Gala del Sol / Columbia CINEMA ARTA 11:30 CLOSE UP: BELA TARR Vagabondul (The Outsider) 122' / Béla Tarr / Ungaria 14:00 TOMORROW IS FEAR Până la capătul lumii (Until the End of the World) 287' / Wim Wenders / Germania, Australia, Franța PROIEcȚIE MARATON cu o pauză de 15 minute 19:30 TEEN SPIRIT Fetele de la gară (Las Chicas de la Estación) 118' / Juana Macias / Spania 22:00 FOCUS ESTONIA Balul de toamnă (Autumn Ball) 123' / Veiko Õunpuu / Estonia	SAPIENTIA 14:15 VA URMA / TEEN SPIRIT Studii Sociale (Social Studies) 291' / Lauren Greenfield / SUA PROIEcȚIE MARATON cu o pauză de 15 minute 19:45 SMART 7 Așa trecu tăcerea (Por donde pasa el silencio) 98' / Sandra Romero / Spania 22:15 SMART 7 Carne (Meat) 104' / Dimitris Nakos / Grecia PIAȚA UNIRII OPEN AIR 21:45 SUPERNOVA Vara mea târzie (My Late Summer) 99' / Danis Tanović / Croația, Bosnia și Herțegovina, Slovenia, Serbia, România	CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR 18:00 SUPERNOVA Insula (Islands) 121' / Jan-Ole Gerster / Germania 20:30 TEEN SPIRIT Sufflete blindate (Kevlar Soul) 101' / Maria Eriksson Hecht / Suedia, Norvegia, Finlanda CERCUL MILITAR 13:15 SMART 7 Hanami 97' / Denise Fernandes / Portugalia, Capul Verde, Eleveția 15:45 FĂRĂ LIMITĂ Riefenstahl 115' / Andres Veiel / Germania 18:15 TOMORROW IS FEAR Casa fără adresă (The House with No Address) 96' / Hatice Aşkın / Turcia, Grecia 20:45 FOCUS ESTONIA Gaura neagră (The Black Hole) 115' / Moonika Siimets / Estonia
CINEMA VICTORIA 10:00 3 X 3 Concurentul (Concursante) 87' / Rodrigo Cortés / Spania 12:00 TEEN SPIRIT Zilele noastre de glorie (Our Wildest Days) 104' / Vasilis Kekatos / Grecia, Franța, Germania, Belgia 14:15 FĂRĂ LIMITĂ Nici fiară nu există ce nu cunoaște milă (No Beast. So Fierce.) 150' / Burhan Qurbani / Germania, Polonia 17:30 COMPETIȚIE Pământ străin (To a Land Unknown) 104' / Mahdi Fleifel / Marea Britanie, Palestine, Franța, Grecia, Olanda, Germania 19:45 COMPETIȚIE Păunul (Peacock) 102' / Bernhard Wenger / Germania, Austria	CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR 14:00 TOMORROW IS FEAR Ea (Her) 126' / Spike Jonze / SUA 16:30 FĂRĂ LIMITĂ Conviețuim din părți (Coexistence, My Ass!) 95' / Amber Fares / SUA, Franța 18:30 FĂRĂ LIMITĂ La granița dintre lumi (Dreams) 98' / Michel Franco / Mexic, SUA 21:00 LUNĂ PLINĂ Sora cea urâtă (The Ugly Stepsister) 109' / Emilie Blichfeldt / Norvegia, Polonia, Suedia, Danemarca	PARCUL POLIGON FLOREȘTI 21:45 SUPERNOVA Vara mea târzie (My Late Summer) 99' / Danis Tanović / Croația, Bosnia și Herțegovina, Slovenia, Serbia, România IULIUS PARC OPEN AIR 21:45 TOMORROW IS FEAR Tu ești lumea mea (U Are the Universe) 101' / Pavlo Ostrikov / Ucraina, Belgia, Franța CINEMA MĂRĂȘTI 19:30 TEEN SPIRIT Christy 94' / Brendan Canty / Irlanda, Marea Britanie	MUZEUL DE ARTĂ 21:30 FĂRĂ LIMITĂ Conspirația din Tirana (Il complotto di Tirana) 71' / Manfredi Lucibello / Italia CASTELUL BANFFY BONȚIDA 19:30 Concert The KVB 21:30 PROIEcții SPECIALE The Rocky Horror Picture Show * 100' / Jim Sharman / SUA, Marea Britanie

(I WILL LOVE YOU)

UNTIL THE END OF THE WORLD

Se spune că toți marii artiști vorbesc despre ei – fie că pictează, sculptează, fotografiază, scriu sau fac filme. (Atenție, film cult!)

Andrei Crețulescu

Primăvara lui 2004 m-a găsit la Roma, așa-dar – boschetăream alienat ca într-un Wenders timpuriu când am dat peste un miting anti-capitalist ghidat de muzica lui Manu Chao; m-am refugiat apoi într-o magherniță unde, pe lângă viniluri mai degrabă răpciugoase, am găsit (minune!) cofretul DVD cu ediția „director's cut” *Until the End of the World* – adică versiunea integrală, de cinci ore. *Cinque!*

Scurtă istorie – Wim Wenders a filmat acest „ultimate road movie” (conceput de el și muza Solveig Dommartin) în '90/'91, în 15 orașe din șapte țări pe patru continente și s-a trezit cu material pentru un opus de 6-9 ore. Producătorii au orăcăit, așa că filmul a fost lansat, în septembrie 1991, într-o versiune

Wim Wenders

de doar 160 de minute. Unii au fost fascinați – alții l-au găsit pretențios, dezlânat, copilăresc, plictisitor și mult prea lung. Șiret, Wenders a salvat negativul, și-a asamblat copia pe care o visa, a organizat proiecții în muzee și cinematoci, l-a scos pe DVD în Italia și Germania (ahem!) și, în fine, l-a relansat în cinema în 2015. Unii au fost

fascinați – alții l-au găsit pretențios, dezlânat, copilăresc, plictisitor și mult prea lung. *The more things change.*

But seriously – șansa de a vedea pe marele ecran ediția integrală, splendid restaurată, a acestui (*presque*) film *maudit* e un eveniment în sine. Bănui că fanii sunt deja în sală – pentru ceilalți, pe post de aperitiv, prima

scenă: Claire Tournier (*sic!*) se trezește lângă Nick Cave într-un palazzo venețian, trece zâmbind pe lângă oaspeți mahmuri și monitoare așijderea, pe care cântă David Byrne, ajunge cu barca pe continent, se suie în Rolls și pornește către Paris. Va ajunge (și filmul o dată cu ea, și noi o dată cu filmul) de la Berlin, Moscova și Tokyo până la Australia în praznic – această (falsă) distopie noir se transformă pe nesimțite într-un *hangout movie*, așezat amuzat undeva între metafizică și Cortázar.

Vreți să vedeți cum ar arăta *Mad Max* regizat de Ozu? Vreți să aplaudați mariajul dintre muzicile unor Lou Reed, Peter Gabriel, Julee Cruise etc. și imaginile lui Robby Muller? Sigur vreți să știți câte invenții a nimerit Wenders în „viitorul” lui dintr-un 1999 care, între timp, a devenit oale și ulcele (*hint* - GPS, FaceTime, reels). Iar când *Bis ans Ende der Welt* (ca să-i dăm titlul original) bifează în fine și obsesia maladivă pentru ecrane mici și portabile, veți realiza că mantra filmului – „the present will look after itself” – e mai degrabă o sentință.

SĂMBĂTĂ, 14 Iunie,
ORA 14:00 / CINEMA ARTA

William Hurt și Solveig Dommartin în „Until the End of the World”

LUNĂ PLINĂ

Sora cea urâtă

Cenușăreasa înainte de Ozempic

Laurențiu Paraschiv

Cum adaptezi încă o dată Cenușăreasa fără să faci

până și fanii șirului nesfârșit de *remake*-uri să-și dea ochii peste cap? Dacă ești Disney, probabil că muți perspectiva pe *villain*, *Cruella*- sau *Maleficent-style*. Însă dacă ești Emilie Kristine Blichfeldt, duci lucrurile până la capăt și nu doar că spui povestea prin prisma surorii sale vitrege, ci o faci printr-un *body horror* în toată regula. Unul visceral, care pe alocuri face până și *The Substance* să pară cumpătat. Nu de alta, dar la 1800 nu existau substanțe injectabile care să-ți asigure o șansă cu prințul, motiv pentru care trebuia să recurgi la metodele tradiționale: de la rinoplastia făcută cu dalta, pe viu, fără anestezie, la tenia care sigur te va ajuta să încapi în rochia care va întoarce toate privirile la balul de peste două săptămâni

mâni – ce să-i faci, încă nu s-a inventat Ozempicul!

Alternând imaginile grotești care fac până și cele mai puternice stomacuri să se întoarcă puțin pe dos cu cadrele dantelate parcă desprinse din imaginarul Sofiei

O reimaginare curajoasă a Cenușăresei, care începe ca un film de Sofia Coppola și continuă ca un *The Substance* pe steroizi.

Coppola, *Sora cea urâtă* are un simț al umorului extrem de întunecat care îl salvează de la a cădea în capcana *miseria porn-ului* – până la urmă, de câte ori poate și biata Elvira să fie împinsă în pragul morții de dragul prințului-poet? Se pare că de foarte multe, de fiecare dată cu mai mult avânt, iar tu te trezești susținând-o mereu de pe margine (chiar și atunci când simți nevoia să închizi puțin ochii). Lea Myren,

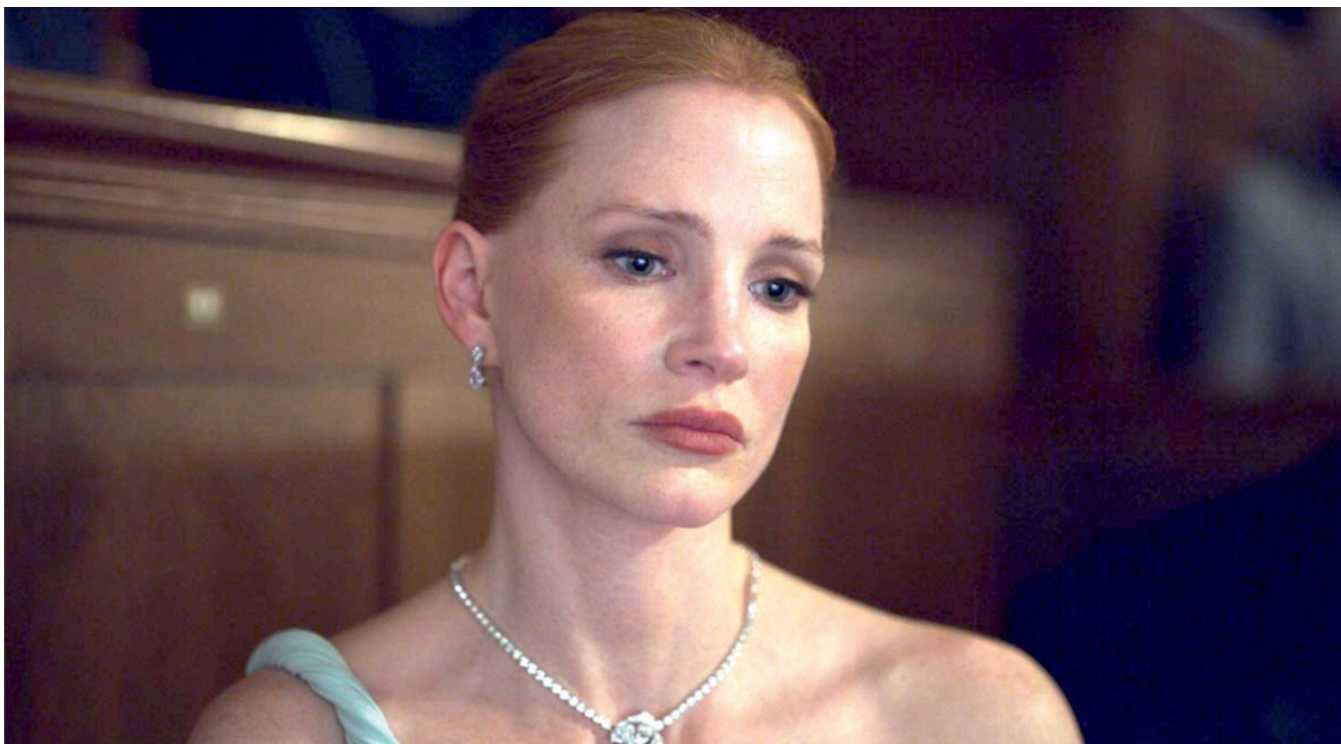
o adevărată revelație în acest rol extrem de corporal și intens, o interpretează pe Elvira cu așa o convingere încât speranța naivă care îi strălucește

în ochi te câștigă; ajungi să crezi că planul său chiar va funcționa, și toate sacrificiile, oricât de groaznice și greu de privit, vor fi meritat. Dar se pot adeveri reveriile pe care le visează atunci când îi răsfoiește volumul de poezii într-o lume în care nu există prinți fermecători de care să te îndrăgostești la prima vedere?

Pentru că Blichfeldt se joacă cu multe dintre așteptările pe care cineva le-ar putea avea de la o astfel de reinterpretare și se folosește de tortura la care este supusă eroina pentru a comenta pe marginea modului în care societatea continuă și acum să le facă pe femei să simtă că propria lor valoare este strâns legată de cum arată: e greu să fii femeie atunci când există o Cenușăreasă cu care să fii comparată. Duceră ideii la extrem nu face decât să pună punctul pe i.

Filmul este prezentat cu sprijinul Ambasadei Regatului Norvegiei în România.

**SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, 21:00 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
LUNI, 16 Iunie, 20:30 / CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR**

Jessica Chastain - *Dreams*

FĂRĂ LIMITĂ

La granița dintre lumi Dulce basm capitalist

Vlad Marina

Conform legendei, dragostea le va învinge pe toate –

distanța, vârsta, traumele, cultura, clasa, ghinionul ș.a.m.d. În practică, s-a constatat că e un pic mai complicat. Nu că ar pierde neapărat din capul locului, dar că de cele mai multe ori e vorba despre situații alunecoase. Nu e niciodată clar până unde țin puterile magice ale îndrăgostelii și de unde încep să-și spună cuvântul diferențele. Cum nu e clar nici în ce fel vor exploda frustrările pe care tind să le provoace diferențele atunci când se dovedesc ireconciliabile.

Cam așa se prezintă solurile mișcătoare pe care le explorează și filmul lui Michel Franco, cu a sa idilă sortită tumultului între Fernando (Isaac Hernández) și Jennifer (Jessica Chastain). El are douăzeci și ceva de ani, vine dintr-o familie

mexicană *working class* și este balerin. Ea are patruzeci, vine dintr-o familie multi-milionară din San Francisco și se ocupă de fața „etică” a afacerilor acesteia, o fundație care face proiecte artistice și comunitare

Să treci granița ilegal în America pentru a-ți îndeplini visul și a fi alături de persoana iubită sună foarte romantic.

Isaac Hernández

în Mexic. Prin școala de dans înființată de fundație l-a și cunoscut, de fapt, pe Fernando, și o vreme relația a mers foarte bine. Călătoria ea la el, unde era ferită de ochii extrem de interesați de aparențe (și nu de puține ori rasiști) ai *high society*-ului de baștină, și se puteau iubi în voie. Apoi, însă, fără viză și fără s-o prevină, Fernando a venit el în San Francisco și au cam început problemele. Familia ei n-ar accepta nicio-

dată oficializarea relației, așa că acum trebuie să se ascundă. Dar el are și el mândria lui și nu vrea să se ascun-

dă, mai ales că persoanele influente din anturajul ei i-ar putea deschide niște uși în drumul spre consacrare ca balerin. Pasiunea e încă acolo, desigur, ba poate chiar e potențată puțin de aerul de aventură pe care l-a căpătat situația. Dar pe lângă pasiune mai sunt acum și dinamicele de putere, manipulările și resentimentele. Uneori, este chiar și cruzime.

Cât va mai rezista iubirea în condițiile astea? Secret, dar desfășurarea e în orice caz spectaculoasă. Hernández și Chastain au un magnetism dureros de convingător, care produce senzualitate în aceeași măsură în care creează anxietate. Iar observațiile nemiloase ale lui Franco apropo de reflexele socioculturale ale americanilor foarte avuți, altminteri buni (neo)liberali, zdruncină cel puțin la fel de tare ca du-te-vino-ul idilei.

**SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ora 18:30 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
MIERCURI, 18 Iunie, ora 21:45 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
VINERI, 20 Iunie, ora 19:30 / CINEMA MĂRĂȘTI**

Q&A – Șansa ta să pui întrebările!

Nu mai puțin de 23 de proiecții te așteaptă weekendul acesta cu invitați speciali, care sunt gata să te primească în culisele celor mai captivante filme ale momentului.

Maria Barbu

Dacă nu te-ai numărat printre norocoșii care au prins bilet la gala de deschidere a festivalului și la proiecția filmului *Christy*, regizorul Brendan Canty alături de o parte din actori și crew vor fi astăzi la Cinema Mărăști, începând cu ora 19:30, pentru discuții și curiozități. Tot astăzi, de la ora 21:00 la Casa de Cultură a Studenților, actrița Lea Myren din *Sora cea urâtă* va fi prezentă pentru a vorbi despre impactul și presiunea terifiantă a standardelor actuale de frumusețe. Puțin mai târziu, de la 21:30,

Lea Myren din *Sora cea urâtă*

Muzeul de Artă va fi gazda proiecției *Conspirația din Tirana*, după care fanii controverselor din lumea artei

vor avea ocazia să povestească cu regizorul Manfredi Lucibello despre granița dintre un act artistic și o fraudă.

Din aceeași categorie a minciunilor care rămân în istorie face parte și *Marco, ade-vărul inventat*, proiectat duminică la Casa de Cultură a Studenților de la 18:30 și urmat de dezbateri cu protagonistul interpretat de Eduard Fernandez și cu regizorii Aitor Arregi și Jan Garano. Iubitorii de mitologie greacă sunt așteptați la Iulius Open Air de la 21:45, pentru a analiza împreună cu regizorul Uberto Pasolini noua adaptare a poveștii lui Ulise, *Întoarcerea*. Din Islanda, după proiecția *Epilogurilor* de la 22:15 la Sapienia, regizorul Ari Alexander Ergis Magnússon va vorbi cu publicul despre cum facem față doliului și unde găsim alinarea. ■

Pentru mai multe informații legate de invitații prezenți la Q&A-uri, vă invităm să consultați programul festivalului pe tiff.ro/program.

THE FESTIVAL MUST GO ON ANYTIME. ONLINE

SALE
13 Iunie - 31 Iulie

TIFF UNLIMITED

Cinema tău alternativ. De acasă.

12 luni la prețul de 9 luni
242,9 lei*

Aplică codul: FILMEBUNE2025

*Detalii pe unlimited.tiff.ro

Străin(ătate)

Expoziția *Plecat* deschide poarta unei lumi a dezrădăcinării și deznădejdiei. Călătoria în care suntem invitați stârnește o emoție profundă și ne obligă să cădem pe gânduri. Cât de atenți suntem, de fapt, la cei din jurul nostru? Cum ne raportăm la ideea de a fi străin, într-o lume pe care o visăm fără frontiere?

David Seko, Mircea Laslo

Fotografii: Cosmin Bumbuț
Texte: Elena Stancu
Unde: Muzeul de Artă
Perioada: 13-22.06.2025
Orar vizitare: 10:00 – 18:00
Artist Talk – sâmbătă,
14.06, ora 16:00

faptul că aici ne confruntăm cu o migrație diferită de restul țărilor vestice, unde migrația se bazează mai degrabă pe dorința de a căuta oportunități profesionale, de a cunoaște alte culturi sau pur și simplu de a explora. Ori, în partea asta de Europa, și specific în România, pentru că noi asta am documentat, ne confruntăm cu migranți economici. Adică oameni care nu pleacă neapărat pentru a explora alte culturi și alte țări, ci pentru că nu găsesc în țările lor de origine locuri de muncă bine plătite, cu condiții bune de muncă. Și ca să poată să-și construiască o casă, să-și repare acoperișul, să-și țină copiii la școală sau să-și plătească ratele, sunt nevoiți să plece.

Munca voastră documentară transmite foarte limpede sentimentul unei responsabilități pe care o simțiți și care vă animă. Ați petrecut deja șase ani urmărind acest fenomen. A devenit un proiect de viață pentru voi?

Cosmin Bumbuț: Când ne-am propus proiectul acesta ne-am zis că o să trecem prin Europa și prin poveștile lor într-un an de zile. După 8 luni petrecute în Spania, ne-am dat seama că nici măcar nu am zgâriat suprafața. Teoretic am vrut să continuăm proiectul, dar în momentul

de față avem un fel de datorie legată de cartea pe care ne-am propus să o facem după acel an, împreună cu editura Humanitas. Și uite că încă n-am reușit. Acum, după ce am strâns aceste 12 țări și poveștile prin care am trecut, o să facem o mică pauză ca să scriem cartea și probabil că de la anul o să reluăm proiectul. O să continuăm să documentăm migrația, asta-i cert. E un fenomen major și nu e documentat suficient.

Ați declarat în trecut că vă simțiți și voi înstrăinați. Cum încasați voi România când vă întoarceți după o călătorie îndelungată? De ce vă este dor?

Cosmin Bumbuț: În primul rând e dorul de familie, de prieteni... eu, personal, fotografic, când ajung în România, o văd altcumva, o înțeleg mai bine după experiența europeană. Mi-a folosit foarte mult această călătorie, fotografic vorbind. Văd lucruri pe care înainte nu le mai remarcam în România pentru că eram obișnuit cu ele. În momentul de față mi-aș dori să mai stau un pic în țară, să mai fac niște fotografii, să mai documentez niște lucruri aici. Cred că am câștigat o oarecare experiență fotografiind românii din Europa și acum m-aș pricepe mai bine să fotografiez românii de aici.

Scanezi QR code-ul pentru a citi interviul integral pe site-ul AperiTiff:

După munca aceasta de ani de zile, cum simțiți răspunsul la fotografiile pe care le faceți? Începe să existe o deschidere mai mare față de aceste comunități vulnerabile? Își pun oamenii mai multe întrebări?

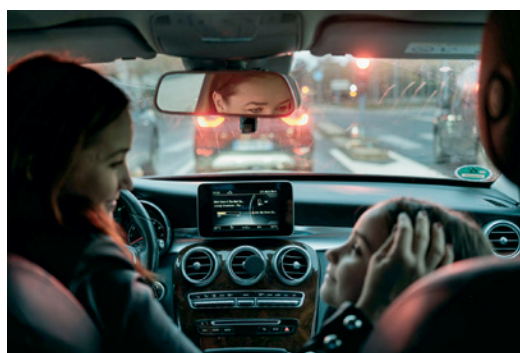
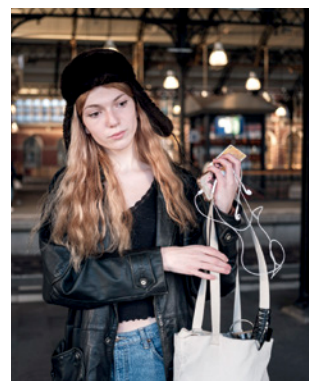
Cosmin Bumbuț: La TIFF este prima expunere a muncii noastre după șase ani. Ieri, după ce am reușit să terminăm de aranjat toată expoziția, m-am simțit extrem de ușurat. Mi-am dat seama că nu e doar faptul că am terminat de pus expoziția pe perete, ci m-am gândit că am terminat o muncă de șase ani jumate. Acesta a fost sentimentul după ce am bățut ultimul cui aici.

Elena Stancu: Mi se pare că empatia în jurul românilor a crescut, că înțeleg mai mult de ce e importantă implicarea civică și de ce e important să te uiți nu doar la tine în ogradă și la tine în familie, ci cumva să înțelegi că trăiești într-o societate și într-o comunitate. Nu poți avea bunăstare individual, nu poți avea bunăstare la

tine în Cluj, în orașul tău perfect, smart, în care ai investit toți banii, în timp ce ai comunități întregi care trăiesc în sărăcie. Dacă tu crezi că poți avea bunăstare în bula ta, o să fii izbit de rezultatul votului și nu o să știi de unde au venit voturile pentru Georgescu sau pentru AUR sau pentru Simion. Cred că oamenii au devenit mai deschiși, percep munca noastră altfel. Primim un feedback mult mai bun ca la început. Oamenii înțeleg mai bine că trebuie să fim o comunitate. Dar sigur că mai e mult de muncă până să ajungem la implicarea civică și la responsabilitatea comunitară pe care am văzut-o în alte țări vestice.

Ce anume face ca fenomenul migrației la români să fie unul specific în raport cu migrația altor popoare care au trecut și ele printr-un astfel de exod?

Elena Stancu: Văd mai degrabă asemănări decât deosebiri între migrația din țările din Europa de Est, și anume

Expoziția PLECAT – migranții români în Europa, a fotografului Cosmin Bumbuț și a jurnalistei Elena Stancu, poate fi văzută din 13 până în 22 iunie, între 10:00-18:00, la Muzeul de Artă Cluj-Napoca, în cadrul TIFF.24

Teen Spirit

O nouă secțiune dedicată tinerilor

Pentru a lărgi plaja de oferte culturale destinate publicului tânăr, **TIFF.24** adaugă o nouă secțiune competițională în repertoriu. *Teen Spirit* reunește anul acesta nu mai puțin de nouă filme de ficțiune și documentare, cu și despre tineri, care vor concura pentru trofeul Youth Award, acordat de un juriu format din cinefili între 16 și 20 de ani. Cei pasionați de magia „imaginilor mișcătoare” s-au putut înscrie la această experiență până la începutul lunii iunie.

Oana Balaci

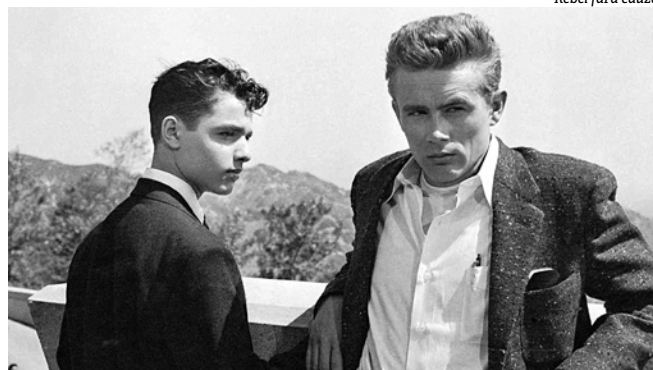
Secțiunea debutează chiar cu filmul din deschidere, *Christy*. În regia lui Brendan Canty, cunoscut pentru videoclipul melodiei *Take Me to Church* de la Hozier, drama premiată la Berlina urmărește doi frați înstrăinați în încercarea de a locui împreună, fiecare cu propriul bagaj emoțional. *Cronici de tinerețe* al lui Ignas Miskinis funcționează ca o capsulă a anilor '90 în Lituania postsovietică și redă călătoria de autodescoperire a unui adolescent.

Lumea dintre noi (r. Marie Dvořáková) pune sub lupă viața unei fotografe din Cehia ce ajunge să trăiască visul american la New York. Comedia dramatică *Dincotro bate vântul*, semnată de Amel Guellaty, dezvăluie escapada unor ti-

Cronici de tinerețe

neri tunisieni și obstacolele pe care le depășesc pe drum. *Lucia și păcatul* (r. Urška Djukić) abordează teme legate de sexualitate atunci când un grup de fete petrec weekendul la o mănăstire. Juana Macías este prezentă la festival cu *Fetele de la gară*, în care expune pătași inspirate din realitate ale unor puștoaice crescute fără părinți.

Rebel fără cauză

În *Drum închis*, regizat de Antoine Chevrollier, prietenia din copilărie a doi băieți este amenințată de un secret. Maria Eriksson Hecht semnează regia și scenariul pentru *Suflete blindate*, o dramă despre doi frați apropiați a căror relație este zguduită din temelii atunci când unul dintre ei se îndrăgostește. Faptele bune capătă formă în moduri neașteptate datorită unui grup de idealști în *Zilele noastre de glorie* al lui Vasilis Kekatos.

În afara competiției, secțiunea conține de asemenea o producție TV cu cinci episoade. Creat de Lauren Greenfield, *Studii sociale* prezintă un experiment făcut la Los Angeles, unde o profesoară a avut acces la telefoanele elevilor timp de un an. În încheierea **TIFF.24**, publicul clujean poate urmări pe ecran mare clasicul *Rebel fără cauză* al lui Nicholas Ray, cu James Dean în rolul care l-a consacrat. ■

Casa de Cultură a Studenților

Miercuri, 18 iunie
19:00

O EXPERIENȚĂ MULTIMEDIA ELECTRIZANTĂ PE MUZICA FILMULUI

THE PEASANTS

Interpretare live:
ŁUKASZ L.U.C. ROSTKOWSKI & REBEL BABEL FILM ORCHESTRA

CINE CONCERT EXTRAORDINAR

VA URMA

Social Studies

Adolescență în epoca TikTok

Laurențiu Paraschiv

Ne petrecem atât de mult timp pe social media că am început să trăim cu impresia că aceste platforme au existat dintotdeauna. Însă Facebook a apărut abia acum 20 de ani. TikTok, acum doar nouă. Cei mai mulți mileniali își aduc exact aminte când și-au făcut primul cont. Însă Generația Z și cele care-i urmează au o perspectivă extrem de diferită: ei nu au cunoscut o viață fără acestea.

În miniseria de cinci episoade *Social Studies*, care va fi arătată integral la **TIFF**, documentarista Lauren Greenfield primește acces nemărginit la viețile mai multor adolescenți din Los Angeles. Nu sunt doar primii

adolescenți care au crescut cu social media, însă mai bine de un an, aplicațiile au devenit singura lor cale de interacțiune în timpul *lockdown*-ului. Greenfield, cunoscută pentru documentarele sale incisive care pun sub semnul întrebării normele societale, i-a convins nu doar să îi lase în viețile

lor de zi cu zi, dar și să le înregistreze telefoanele, având astfel acces la mesaje,

O radiografie captivantă și sinceră a ce înseamnă să fii adolescent în era digitală, Social Studies încearcă să înțeleagă consecințele social media asupra sănătății mintale și a identității și interacțiunilor umane, rezonând puternic, mai ales într-o eră post-Adolescence.

apelurile video și căutările online care umplu constant ecranul, simulând, într-o experiență copleșitoare, mintea distrasă și dezordonată a cuiva care se maturizează în zilele noastre.

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie, ora 14:15 / UNIVERSITATEA SAPIENTIA

Alege informat! Alege cu moTIFF!

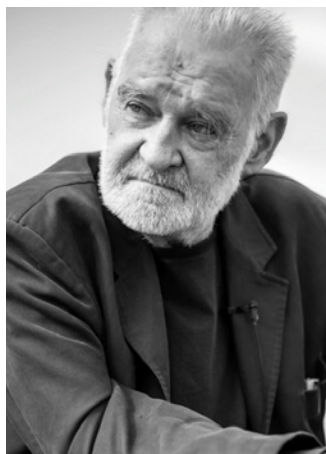
Cine sunt invitații speciali ai celei de-a 24-a ediții TIFF

Anul acesta, la cea de-a 24-a ediție a Transilvania International Film Festival, cinefilii vor fi onorați cu prezența unora dintre cele mai remarcabile figuri din industria cinematografică.

Sophia Blaga

Maria de Medeiros, cunoscută pentru rolul său din *Pulp Fiction*, va primi Trofeul Transilvania pentru Contribuția Specială adusă Cinematografiei Mondiale. Ea va susține un masterclass și va fi prezentă la proiecția celui mai recent film al său, *Una Quinta Portuguesa* (2025), regizat de **Avelina Prat**. Actrița portugheză are o filmografie impresionantă, cu peste 100 de titluri. ■

Celebrul cineast **Béla Tarr** va primi Premiul pentru Întreaga Activitate și va susține un masterclass dedicat tinerilor cinești și publicului TIFF. Cu excepția filmului *Sátántangó*, TIFF.24 va proiecta integral filmografia sa: *Damnare*, *Vagabondul*, *Vieți prefabricate*, *Omul din Londra*, *În sânul familiei*, *Almanahul toamnei*, *Armoniile Werckmeister* și *Calul din Torino*, cele patru din urmă în prezența cineastului. ■

Andrei Ujică va fi distins cu Premiul de Excelență pentru contribuția sa remarcabilă la arta cinematografică. Recompensat cu Premiul Gopo pentru Cel mai bun documentar în 2011, pentru *Autobiografia lui Nicolae Ceaușescu*, Ujică s-a întors anul trecut cu *TWST – Things We Said Today*, cel mai personal proiect al său, realizat pe o perioadă de un deceniu. ■

Legendarul **Florin Piersic** a fost omagiat cu un Premiu de Excelență la Gala de Deschidere. Un adevărat reper cultural cunoscut pentru roluri de film memorabile ca Mărgelatu, haiducul Anghel Șaptecai și haiducul Grigore Pinte, Piersic este deja laureat al mai multor premii pentru întreaga carieră la TIFF (2009), Gopo (2016) și UNITER (2019). ■

Rodrigo Cortés, cunoscut pentru *Buried* (cu Ryan Reynolds) și *Red Lights* (cu Robert De Niro și Sigourney Weaver), va prezenta la TIFF noul său film, *Escape* (2024), produs de Martin Scorsese. ■

Câștigător, de-a lungul timpului, a patru premii la Gala Estoniană de Film și Televiziune (EFTA), **Rainer Sarnet** a debutat cu lungmetrajul *Unde merg sufletele* (2007), după care a regizat *Idiotul*, o adaptare a romanului scris de Dostoievski. Cel mai recent film său, *Lupta invizibilă*, a câștigat premiul pentru cel mai bun regizor și cel mai bun film la EFTA. ■

Actrița **Emilia Dobrin** și criticul de film **Valerian Sava** vor primi Premiul pentru Întreaga Activitate. Emilia Dobrin a jucat în numeroase filme regizate de Alexandru Tatos (*Mere roșii*, *Rătăcire*, *Secvențe*, *Secretul armei secrete*) și a primit un premiu UNITER pentru rolul din *Casa cu pisici*. La 90 de ani, Valerian Sava este una dintre vocile cele mai respectate ale criticii de film din România. ■

Adilkhan Yerzhanov, ale cărui filme au fost selectate la Cannes și Berlinale, este cunoscut pentru *The Owners* (2014), *The Gentle Indifference of the World* (2018), *A Dark, Dark Man* (2019) și *Cadet*, care se poate vedea la TIFF.24. ■

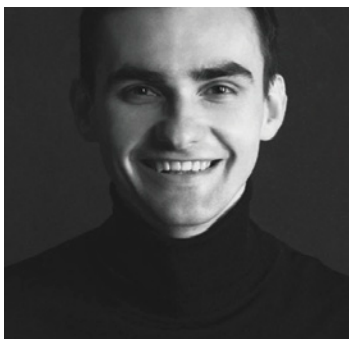
Uberto Pasolini, nominalizat la Oscar și premiat la BAFTA pentru *The Full Monty* (1997), va fi prezent cu cel mai nou film al său, *The Return*, cu Ralph Fiennes și Juliette Binoche. Filmele sale au fost selectate și proiectate la festivalurile de la Veneția și Karlovy Vary. ■

Danis Tanović, al cărui debut *No Man's Land* (2001) este un reper al cinematografeiei europene, fiind numit Cel mai bun film internațional la Premiile Oscar și Globurile de Aur din 2002, își va prezenta cel mai nou film al său, *My Late Summer* (2024), la TIFF. ■

Alessandro del Vigna a lucrat la *Siberia* (r. Abel Ferrara, 2010, în competiția Berlinale), *Triangle of Sadness* (r. Ruben Östlund, 2022, Palme d'Or la Cannes) și *The End* (2024), primul film de ficțiune al celebrului Joshua Oppenheimer. ■

Pavlo Ostrikov, de origine ucraineană, și-a prezentat anul trecut primul său lungmetraj, *U are the Universe*, la Festivalul Internațional de Film de la Toronto. ■

Cu o carieră de peste trei decenii, actorul **Eduard Fernández** este de patru ori câștigător al premiului Goya. Artistul s-a evidențiat prin titluri precum *Marco, adevărul inventat*, *Biutiful*, *El Niño*, *Smoke & Mirrors*, *Perfect Strangers* și *Mediterráneo*. ■

Brendan Canty este regizorul al cărui film a deschis cea de-a 24-a ediție TIFF. *Christy* (2024) a primit Marele Premiu al Juriului la Berlinale. Totodată, Danny Power a atras atenția publicului pentru rolul său în creația regizorului. ■

Producătoare și scenaristă, **Paula Vaccaro** a colaborat cu unii dintre cei mai renumiți regizori contemporani, printre care Sally Potter, Luca Guadagnino, Jim Jarmusch, Guillermo Arriaga și Emir Kusturica. Cea mai recentă producție a sa, *Diciannove* (r. Giovanni Tortorici), a fost selectată în secțiunea Orizzonti a Festivalului de Film de la Veneția. ■

Danis Tanović:

“We, as artists, need to think about the world”

Fresh off of his plane to Romania, Oscar-winning director Danis Tanović sat down with me for a discussion about his newest film, *My Late Summer*, the movie he's currently working on, the artist's role in the world, and his fears about where said world is going.

Șerban Mark Pop

Foto: Chris Nemeş

You've mentioned in past interviews that being a filmmaker from Bosnia comes with expectations – people assume you'll always make films about the war. How did *My Late Summer* come to be, and did you have trouble getting it greenlit?

Well, actually, I worked, with [screenwriters] Nikola [Kuprešanin] and Anja [Matković] previously. And then Anja, who is the lead actress, had an idea to write the screenplay and they wrote it and they sent it to me. I read it and I said, “Oh, it's interesting!”. They asked me to direct, and I said sure. We worked a bit on the script, got the money, and shot it. It was very simple.

Was there something personal that drew you to it?

You know, the film I made prior to this was a comedy, *Ten in Half* (known also as *Not So Friendly Neighborhood Affair*), it's a Bosnian film. And everything was so grey, with Corona... It was kind of a bad period in my life. I just needed a bit of fresh air. So I first made [*Ten in Half*], then this came and I just continued. But now I'm kind of going back to my own devices.

About that. You're writing a film about the war in Ukraine, right? Do you still feel somewhat drawn to stories about war?

Yes, I just finished the screenplay last night. It took me a year. It's not about war per se, it's because I feel the world is heading in a really wrong direction. I think we need to rethink our world. Especially so because there are dangers coming big time and people are maybe not

even aware of it. We have a rise of fascism, basically.

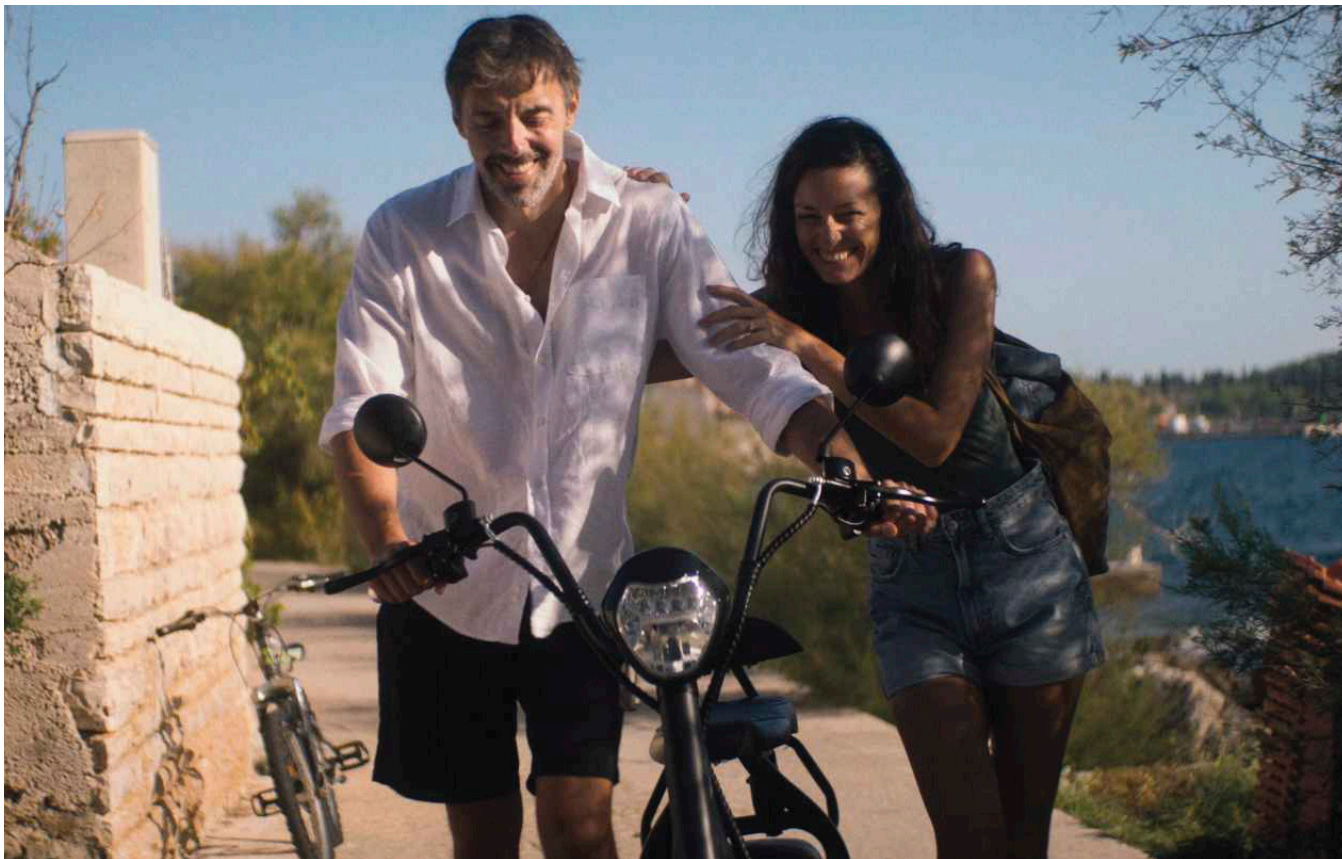
Would you say *My Late Summer* asks those questions? If so, in what way?

I think this movie works on nostalgia. Because I miss those times. There were some things that mattered. I was just telling people how much I enjoy being in the Balkans now. When I was younger, I wanted to go to France, I wanted to go to England, I wanted to go to Spain, America, Japan. Now I'm 56, I'm kind of enjoying the Balkans more and more. We're not great, we're far from great, but there are certain things I find pleasant: families, neighbors, cousins, customs, community. Community is everything. A person by himself is nothing. That's the problem of the West. We're taught that individualization is important – and it is. But collectivity, I think, is much more important. I think all our great ideas, our human ideas come not in defense of individuality, but in defense of the collective, of the society.

Speaking of the West and what it teaches us. You lived in Paris for 10 years. What lesson should we learn from the West?

Well, I lived in France and there is something we can learn from France. It's their relationship to their culture and to the artist and what

I think we, as artists, need to think about the world. To rethink. Maybe we don't have an answer, but we need to continue asking the questions.

My late summer

it represents. They sometimes put it on a pedestal too much, but, God, it feels great to feel artists appreciated for their art. I think we still have to learn that and the importance of the artist in today's world. You know, the film I'm working on in Ukraine. It's not a question of money. I went to Ukraine because I felt I needed to go there to see what's going on,

To understand. Then, I came up with this story, cause I think it's important to talk about these things. When war started in Bosnia, I was all about fiction and feature films and theater, and then I started filming life and then I realized that life is so amazing. You just need to be there and point the camera. That's why I was making documentaries

for many years. Because it was just there. Stories were happening in front of your eyes. You just needed to be there to film it.

Lastly, this year's edition of TIFF centers around the future. Think of yourself as an artificial intelligence imagining said future. What do you think the future will look like in, say, twenty five years?

I'll put it very simple: We'll get what we deserve. It's very simple. We can dream, we can be negative, we can be afraid, we can do this or that. In the end, we're gonna get what we deserve. That's it. But I'll tell you this. When I was a kid, in 1976, I took a train. It was a steam train and my face was black because of all the smoke. I remember seeing this guy who was putting coal into the fire. Two years later, everything was electrified and the guy disappeared. Does anybody really miss what the guy was doing? I don't think so. So I

think there is a good thing in progress. Sometimes we are nostalgic because the world is changing, because we are getting old and it's not like it used to be. But I think it can also be a really, really good thing. It depends on us. ■

Art should be treated with respect. Everything became too Americanized in the sense that people who make money decide what's gonna be made. Art is not about making money, it's about talking about something that you find really, really important.

My late summer

Coexistence, My Ass ridică la fileu ideea că umorul, chiar și în cele mai feroce contexte, poate deveni o formă de rezistență. Desigur, contează enorm cine face glumele.

FĂRĂ LIMITĂ

Coexistence, My Ass

Ar trebui să fie atât de simplu

Crăița Nanu

Activista și comediana Noam Shuster Eliassi pare omul potrivit, exact în locul (subiectul) nepotrivit pentru un spectacol de stand-up: conflictul Israel - Palestina. Noam a crescut într-o familie de evrei: mamă iraniană, tată român – „au crescut împreună și s-au maturizat în ceea ce un evreu urăște cel mai mult: un cuplu fericit de stângiști progresiști, woke.”

Când Noam a venit pe lume, părinții s-au mutat în

singura comunitate asumat integrată israeliano-palestiniană, un „sat al păcii”, bilingv, populat de oameni care își doreau să le ofere copiilor șansa unei vieți bazate pe înțelegere, respect și acceptare. O utopie, desigur. Dar una care a împins-o pe tânără să lupte pentru pace cu un aplomb care a dus-o, foarte devreme, până la ONU. La începutul documentarului o găsim însă la Harvard. „Ce fac

aici? Scriu comedie. Am lucrat la ONU, am încercat să fac pace în lume. N-am reușit. Așa că am decis să fac pace prin comedie.”

Cu un timeline amestecat, filmul – ancorat de spectacolul care îi dă și titlul – devine povestea unei reușite doar dacă ne gândim la puterea umorului de a strânge și fideliza un public. Și, desigur, la tenacitatea unei femei care face din glumă un instrument de rezistență. Acțiunea, desfășurată între 2019 și finalul lui 2023, documentează o degradare atât de rapidă și intensă a realității, încât ceea ce începe ca un comedy

show devine, treptat, o vânătoare de vrăjitoare în plin conflict armat.

Și dacă devine limpede că un adevăr incomod spus cu umor e mai ușor de digerat și, uneori, chiar de conștientizat, până la final devine clar și că e al naibii de greu să livrezi *punchline*-uri inteligente când te afli în mijlocul tragediei și ea te atinge direct. Cu atât mai mult când insiști ca glumele să fie și în engleză, și în ebraică, și în arabă.

SÂMBĂTĂ, 14 Iunie,
ORA 16:30 / CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
DUMINICĂ, 22 Iunie, ORA 15:30 / CINEMA FLORIN PIERSCIC

DeLonghi

vodafone

CINE-CONCERT

AMADEUS

LIVE

r. Miloș Forman, 1984

avex-classics international

INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN

BT arena

Groupama

Cu participarea extraordinară:

CORUL NAȚIONAL DE CAMERĂ
„MADRIGAL - MARIN CONSTANTIN”

ORCHESTRA OPEREI NAȚIONALE ROMÂNE
CLUJ-NAPOCA

BT Arena
Cluj-Napoca

Duminică, 22 iunie
18:00